

Treball de fi de grau

Títol

COM MIREM LA POR: Creació d'una peça teatral

Autor/a

PAU ESCOBAR SANZ

Tutor/a

SANTI SUÁREZ

Grau

PERIODISME

Data

01-06-2018

Full Resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau: COM MIREM LA POR: Creació d'una peça teatral

Autor/a: Pau Escobar Sanz

Tutor/a: Santi Suárez

Any: 2018

Titulació: Periodisme

Paraules clau (mínim 3)

Català: teatre, assetjament, educació, por, juvenil

Castellà: teatro, acoso, educación, miedo, juvenil

Anglès: theatre, bullying, education, fear, youth

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:

"Com mirem la por" és una peça teatral que representa la conversa entre l'àngel i el dimoni d'un nen de dotze anys que pateix assetjament escolar. És una reflexió entre el bé i el mal en una situació molt complicada on la por és la protagonista. Al final de l'obra es faran tres entrevistes de quinze minuts a gent relacionada amb el tema amb l'objectiu de donar veu a testimonis reals relacionats amb la història que explica l'obra.

Castellà

"Com mirem la por" es una pieza teatral que representa la conversación entre el ángel y el demonio de un niño de doce años que sufre acoso escolar. Es una reflexión entre el bien y el mal en una situación muy complicada dónde el miedo es el protagonista. Al final de la obra se harán tres entrevistas de quince minutos a gente relacionada con el tema con el objetivo de dar voz a testimonios relacionados con la historia que se cuenta en la obra.

Anglès

"Com mirem la por" is a theatrical piece that represents the conversation between the angel and the demon of a twelve-year-old boy who is being bullied. It is a reflection between good and evil in a very complicated situation where fear is the protagonist. At the end of the work three interviews of fifteen minutes will be made to people related to the theme with the aim of giving voice to testimonies related to the story that is told in the theater piece.

1. Índex

1.	Storyline.....	4
2.	Sinopsi.....	4
3.	Tractament per escenes	5
4.	Target.....	7
5.	Plantejament artístic	8
	L'espai: escenari, il·luminació/so i atrezzo	8
	L'obra: el ritme, l'acting, el to i el vestuari	9
6.	Referents	9
7.	Requisits tècnics	12
8.	Pressupost	12
9.	Pla de finançament i pla de producció	13
10.	Biografia dels personatges	15
11.	Equip artístic	18
12.	Cronograma	20
13.	La portada.....	21
14.	El Guió.....	21
15.	Annex.....	34

1. Storyline

Un pacient es reuneix amb el seu psicòleg per parlar d'una cosa que li està afectant més del compte. Al llarg de la sessió es descobreix que el pacient pateix un assetjament i ambdós procuren trobar una solució. Finalment els dos resulten ser l'àngel i el dimoni d'un nen de 12 anys que pateix assetjament escolar. Ells es posen d'acord i decideixen enfrontar-se al problema junts.

2. Sinopsi

“Com mirem la por” és un diàleg entre l'àngel i el dimoni d'un nen de deu anys que està patint assetjament a l'escola. És una reflexió entre el bé i el mal i parteix amb l'objectiu de destruir l'opacitat d'aquests dos conceptes. L'acció, però, es desenvolupa en una sala de psicòleg.

L'àngel (Eloi) i el dimoni (Gerard) es presenten com un pacient i un psicòleg respectivament. L'espectador no sabrà que són l'àngel i el dimoni d'una tercera persona fins al final de l'obra. L'obra comença amb l'entrada de l'Eloi a la sala, com un tornado. És un noi insegur, amb problemes d'assertivitat però amb un cor enorme i amb ganes de mostrar-se al món. Fa anys que treballa amb el Gerard per solucionar aquests problemes, però últimament està tenint més problemes del compte. És llavors quan comença un diàleg entre els personatges sobre la culpa, la por i les represàlies. Una conversa que a vegades trenca amb la quarta paret i es dirigeix directament al públic, apel·lant al seu judici directe.

“Com mirem la por” proposa un debat entre dues visions allunyades sobre el mateix problema. Una reflexió precipitada sobre un conflicte com l'assetjament que no té fàcil solució i en la que es juga amb el conflicte entre els conceptes del bé i el mal. Al final, la comprensió i la humanitat faran que l'Eloi i el Gerard s'afrontin a la por per primer cop junts i entenguin com s'ha de fer sense caure en la violència.

3. Tractament per escenes

INICI

L'obra comença amb la sala a les fosques. De cop, es comencen a sentir veus de nens que estan incordiant a un tercer. A mesura que avancen els segons, els insults van en augment com també el volum d'aquests. De cop, silenci. S'obren els llums de sala.

ESCENA 1

Ens trobem en una sala de psicòleg. El **GERARD** es troba a la sala caminant amunt i avall, impacient. De cop, entra com un terratrèmol l' **ELOI**, fet un sac de nervis. Li explica els motius pels quals ha arribat tard com si fos la Odissea d'Homer. El GERARD se l'escolta. De cop, l'Eloi acaba el seu parlament i decideix estirar-se a la Chaise Longue, esgotat. És en aquest moment que el Gerard s'aixeca i es dirigeix al públic, explicant qui és l'Eloi i què hi fa allà. El Gerard explica a públic que l'Eloi és un noi nerviós amb molts problemes per resoldre. Gestió de les emocions, problemes d'assertivitat i poc control de la ira.

Veiem en el Gerard un punt de nerviosisme i preocupació, però per sobre de tot seguretat i carisma. Per primer cop, el Gerard parla de l'assetjament que està patint l'Eloi. En aquest moment de l'obra no concreta sobre quin tipus d'assetjament pateix ni tampoc explica que també l'afecta a ell, però sí que dóna concrets sobre com afecta aquest assetjament a l'Eloi. Malestar, desequilibri emocional, episodis d'ansietat i ràbia i tancament en un mateix evitant el conflicte.

Serà l'Eloi el que el tallarà, com si el monòleg no hagués passat, preguntant-li si l'estava escoltant o no. Tot i que està nerviós, l'Eloi es mostra content davant el Gerard, ja que no vol mostrar com està ell envers el tema de l'assetjament. Comencem a veure moviments, maneres de dir les coses i alguns trets més (els dos són fanàtics dels cacauets) que ens comencen a recordar l'un a l'altre, s'assemblen molt. El Gerard li pregunta per la seva relació amb la Clàudia i l'Eloi ho explica amb força il·lusió, però la preocupació segueix estant latent i en primer terme i el Gerard ho nota.

ESCENA 2

El Gerard se l'escolta amb atenció, però veu que el discurs de l'Eloi està tenyit de dolor i decideix interrompre'l. És en aquest moment que el Gerard li demana que parli de l'assetjament sense bloquejos, que només estan ells dos. Després d'un silenci, l'Eloi s'aixeca i es dirigeix al públic parlant del Gerard amb una barreja de ràbia i tendresa. En aquest monòleg es comença a veure la relació real entre els dos personatges, una relació profunda, de molts anys, i una mica ambigua. Es comença a veure que realment són la mateixa persona. L'Eloi reconeix que el Gerard també pateix el mateix assetjament que està patint l'Eloi, i que el problema resideix en els dos, tot i que en aquest cas tenen diferents maneres de veure'l. Encara no sabem quin tipus d'assetjament és, ni tampoc qui són exactament ells dos. Per primer cop, l'Eloi parla del paper que tenen els dos protagonistes a la història. Deixa entreveure que ells dos s'encarreguen de la seguretat d'un nen que pateix assetjament escolar.

A mig monòleg, unes rialles el tallen. Són els nens del primer vídeo. Silenci. L'Eloi es mira al Gerard, sorprès amb aquest soroll. El coneixen els dos, però ha passat dues vegades en molt poc temps. Normalment les rialles apareixen molts menys cops. Són el reflex de l'assetjament que pateix el nen. Cada cop que sonen, el nen està patint un episodi de bullying. L'Eloi busca la resposta del Gerard, però no diu res. Està bloquejat. La situació el supera. El nen està patint més del compte. L'Eloi demana explicacions i finalment li acaba dient que les rialles no són només problema seu sinó que és problema dels dos. És en aquest moment que el Gerard es trenca i ho accepta. Sap perfectament que la situació és límit i que poques solucions hi han. Per primer cop veiem al Gerard trencat. Han de buscar una solució per intentar aplacar el problema que pateix el nen pel que estan vetllant. De cop, es descobreix el pastís. Tant el Gerard com l'Eloi són el dimoni i l'àngel d'un nen de dotze anys que està patint assetjament a l'escola per part dels seus companys, els protagonistes de les rialles que hem anat escoltant.

ESCENA 3

Els dos personatges es miren, sabent que la situació està pitjor que mai i per primer cop veuen que han de fer alguna cosa urgentment. Silenci. S'obre un debat al voltant del camí correcte que ha de prendre el nen. Un diàleg sobre el bé i el mal. El dimoni li diu a l'àngel que si l'hagués fet cas al seu moment les coses haguessin anat d'una altra manera. Que fer les coses "bé" només ha fet que empitjorar la situació i portar-los al moment on estan ara. L'àngel es defensa dient que ell només volia fer les coses correctament, sempre pensant en el nen, i que la confrontació no porta enlloc.

Però el dimoni li contesta que la confrontació no és negativa si t'estan privant de ser feliç i lliure. Silenci. Es miren. Hi ha entre ells una connexió molt profunda. Saben que el nen no aguanta més. Es parla de la por i de la manera com hem d'afrontar-la. El dimoni li recrimina a l'àngel no haver-li fet cas abans i l'àngel ho accepta. És en aquest moment en el que veiem que la decisió final sempre requeria a mans de l'àngel, que al cap i a la fi era el motor emocional del nen. Moments abans d'acabar l'obra, l'àngel entén que per afrontar la por se l'ha de mirar als ulls, i que per fer-ho s'ha d'entendre d'on neix aquesta por.

El Rubén és el noi que es fica amb ells, i intenten entendre perquè ho fa. Decideixen afrontar-se amb ell, però en comptes d'agafar el camí de la violència agafen el de la comprensió i la transparència. Intentar parlar amb ell des de la sinceritat i fer-li entendre que el que està fent no el portarà en lloc. Que els comportaments violents no solucionen res.. Prenen una decisió que l'espectador no sabrà com acaba, serà un final obert. Fosc.

FINAL

Silenci a la sala. Sembla que l'obra ha acabat. De cop, una veu que no coneixíem, parla. És el nen. Diu: *Hola Rubén, puc parlar amb tu un moment?*

4. Target

El públic potencial el qual aquesta obra està dirigida seria a joves d'entre els 11 i els 17 anys, ja que la temàtica tractada, que és l'assetjament escolar, té molt ressò en el món estudiantil i en els últims anys s'ha convertit en una de les principals problemàtiques a les aules. Per tant, aquesta audiència jove pot sentir-se identificada amb el que es mostra a la peça teatral i pot arribar-se a plantejar qüestions morals que giren al voltant del bé i el mal. A més, no només es tracta d'oferir un producte de ficció sinó que l'obra està recolzada amb testimonis de gent que ha patit assetjament escolar, professionals del sector que s'han vist immersos en casos d'aquest tipus i psicòlegs que expliquen experiències a l'hora d'enfrontar-se amb aquest tema. Aquests testimonis faran que els estudiants vegin en carn i ossos el que li passa al protagonista de l'obra i això farà que connectin i empatitzin molt més amb l'àngel i el dimoni.

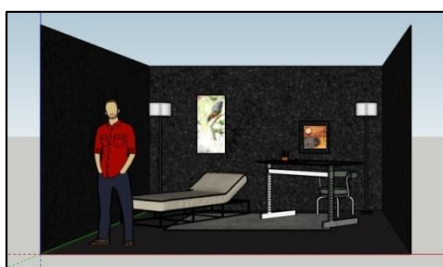
D'aquesta manera la ficció adquireix una nova dimensió, perquè la història té un contrast amb la realitat. Els joves d'avui en dia viuen en el món de l'audiovisual i d'internet i el fet de mostrar casos reals fa que connectin amb el tema i puguin fer lligams tant amb la ficció que se'ls hi mostra com amb la vida quotidiana.

5. Plantejament artístic

L'espai: escenari, il·luminació/so i atrezzo

Per poder portar a terme l'obra m'interessa un espai el més auster possible per diverses raons. Per una banda, és important que el públic fixi la seva mirada en els dos protagonistes, i al ser una obra de petit format, com més carreguis l'espai més fàcil serà que l'espectador desviï la mirada cap a un altre costat. A més, vull ser molt fidel a l'estructura d'una sala de psicòleg clínic, i no acostumen a estar molt carregades. Per tant, com més senzill sigui l'escenificació, millor. Per una altra banda, el que estem mostrant és un cervell d'un nen de dotze anys, i per tant només volem com a estímuls el bé i el mal. L'obra està pensada per fer-la en espais reduïts, i he basat l'escenari en la sala gran de Microteatre Barcelona, d'uns 15 m2. Per tant, a nivell d'il·luminació utilitzarem les làmpades que estan situades a l'escenari, una a cada costat, per a il·luminar tota la sala. Que l'escenari sigui molt reduït ajuda a que a nivell tècnic no haguem de tenir moltes complicacions. A l'inici i al final de l'obra sentirem unes veus, de nens petits, que ocuparan tota la sala. Ens serveix com a inici i tancament de la peça teatral i considerem que és un element indispensable per entendre del tot el que explico amb l'obra. Per tant, haurem de comptar també amb dos altaveus de baixa intensitat, connectats amb el cablejat de la sala (veure a l'apartat de requisits tècnics).

Els objectes estan escollits i cadascun té una funció dins l'obra, sigui funcional o relacionat amb la trama. Tant la taula de despatx com la Chaise Longue ens situen en la sala de psicòleg des de l'inici de l'obra. Les làmpades, com ja he dit, ens ajudaran a il·luminar l'escenari i aportarà veracitat i realisme a la sala. Finalment, els dos quadres són elements que he decidit posar per aportar informació secundària a l'obra. Seran dos dibuixos fets per un nen petit, un a cada costat de la sala, que representaran el bé i el mal vist des dels ulls d'un nen de vuit anys. Al principi, per a l'espectador seran quadres normals, però al final de l'obra agafaran un sentit dramàtic que ajudarà a completar el missatge que intento expressar amb aquesta peça.

Imatges de l'escenari vistes des d'un pla zenital, general i panoràmic, treballades amb SketchUp

L'obra: el ritme, l'acting, el to i el vestuari

El guió de “Com mirem la por” juga molt amb el ritme i el to que utilitza per despistar l'espectador. L'obra comença amb to còmic, recordant a les pel·lícules dels germans Marx. Un ritme força frenètic que connecta ràpidament a l'espectador amb la història que s'està explicant. De seguida, però, l'obra canvia de color i traspassa la quarta paret agafant un to més dramàtic. Aquest joc entre la conversa distesa i el drama se sosté pels personatges.

Allò que impulsa un dels dos li serveix a l'altre per jugar un altre ritme. Per exemple, les primeres rèpliques del Gerard estan fetes amb l'objectiu de descol·locar a l'espectador. Veiem a l'Eloi a un nivell còmic molt alt i amb una energia desbordant i en canvi veiem a un Gerard molt terrenal i gens atabalat, que es mira l'escena esperant a que l'Eloi acabi l'espectacle per poder canviar de tema i així de ritme escènic. Per tant, el ritme recau en els trencaments de la quarta paret que fan els personatges i en els girs de guió que recauen sobretot en les descobertes que ens va fent el Gerard durant l'obra.

Tot i ser l'àngel i el dimoni d'un nen de dotze anys els personatges parlen com nois de vint anys i reflexionen de la mateixa manera. No hem volgut preservar l'edat del nen en els personatges per evitar que l'espectador descobreixi el pastís abans d'hora. Totes les referències externes que es fan durant l'obra són elements que ens ajuden a conèixer el nen però ho fem a través de l'àngel i el dimoni.

El vestuari també és un element indispensable a tenir en compte per portar a terme aquesta obra. Ens servirà per connectar l'àngel i el dimoni d'alguna manera. A nivell físic els actors no s'assemblen en res, però buscarem que el vestuari sigui el mateix o molt semblant. Un vestuari força infantil, que pugui recordar al d'un nen petit, que ens connectarà amb el veritable protagonista de la història.

6. Referents

A l'hora de confeccionar l'obra una de les primeres fonts d'inspiració va ser la pel·lícula d'animació *Inside Out* de Pixar. La idea de mostrar la personificació de les emocions, que controlen tots els estímuls del personatge van influir en la forma de mostrar l'àngel i el dimoni i com aquests interactuen amb el nen. El concepte ens va semblar suggeridor, ja que tracta un tema tan abstracte, com són les emocions, d'una manera molt clara i enginyosa. En el nostre cas vam decidir que la ment del nen fos una consulta de psicòleg on l'àngel i el dimoni juguessin els rols de doctor i

pacient. D'aquesta manera podíem tractar el tema de l'assetjament d'una manera no tant explícita i des d'una banda més psicològica on poder explorar els conflictes interns i morals d'un nen de dotze anys.

Una altra font de referència que va contribuir a reflectir la dicotomia entre el bé i el mal d'una forma profunda i sense tòpics va ser la Teràpia Gestalt. La Teràpia Gestalt va ser creada per Fritz Perls, metge neuropsiquiatra i psicoanalista, i en ella una de les coses que treballa és que aquesta moralitat del que està bé i malament no existeix i, per tant, hi ha la possibilitat que hi hagi grisos. Arran d'això apareix un altre aspecte que connecta amb aquesta idea i és la dualitat de les màscares i les contra màscares de les persones.

Pel que fa als personatges de l'àngel i el dimoni el primer seria la màscara i el segon la contra màscara. La pretensió era no fer que el dimoni fos l'ésser malvat que pren les decisions extremes i poc ètiques i l'àngel pel contrari ser l'ésser bondadós i perfecte que sap que fer en tot moment. Per tant el primer pas va ser humanitzar-los i donar-los la volta. El dimoni adoptaria la forma de psicòleg i mostraria les seves habilitats comunicatives i l'àngel seria el pacient i projectaria les seves inseguretats i la seva ètica que l'han portat cap a un camí inesperat que desemboca en un final tràgic. A través del diàleg entre ells es poden veure aquestes formes de pensar que mostren dues cares que resulten ser una mateixa cara. Els girs de guió els atorguen capes i deixen ser plans i esquemàtics. L'audiència així pot connectar tant amb un com amb l'altre.

Aquesta moralitat també és explorada pel cineasta Lars Von Trier a la pel·lícula Dogville. En ella es fa una reflexió profunda del bé i el mal on el mal pot néixer en qualsevol part del món i que només s'han de donar les circumstàncies per propiciar-lo. Per tant el mal està justificat. Aquest raonament ajuda a entendre el comportament del Rubén, l'assetjador del Martí.

Aquest enfocament dóna dimensió a la figura de l'assetjador i no el converteix en un simple abusador. Pel que fa al Martí era vital mostrar les conseqüències que l'havien portat a l'estat en el qual es troba on la bondat i el mal es confonen i on hi ha un desequilibri en el seu interior. Aquest desequilibri està perfectament representat en el debat de l'àngel i el dimoni.

En l'àmbit del teatre hi ha una obra que també ha servit com a mirall per escriure la història del Martí. Aquesta és Ricard III, escrita per Gerard Guix; dirigida per Montserrat Clusella i interpretada per Quim Àvila. L'adaptació de Gerard Guix mostra com es sent un noi de 17 anys, que pateix assetjament escolar, i com evoluciona fins a adquirir trets del mític personatge de Shakespeare. Les circumstàncies el porten cap a un desenllaç tràgic que acaba amb l'assassinat dels seus familiars i

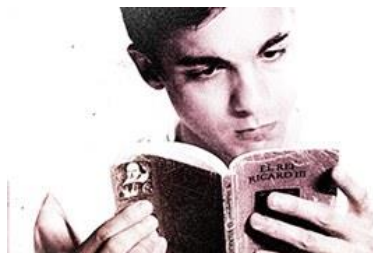
dels seus abusadors. Aquesta peça teatral ens ajuda a entendre el procés pel qual passa un nen que està patint assetjament des del principi fins al final. A més al llarg de l'obra s'intueixen l'àngel i el dimoni d'aquest noi i ens ha servit per configurar els nostres. No obstant per nosaltres va suposar un punt de partida, ja que en aquesta obra no es produeix un diàleg entre aquestes dues parts i això fa que el noi prengui la decisió de l'assassinat.

La post-funció té com a principals referents l'obra Canvi de Marxa i el Merlinari. Canvi de Marxa va ser un projecte impulsat per la fundació privada sense ànim de lucre Mútuade Conductors que volia conscienciar els joves d'entre 14 i 18 anys sobre les causes i conseqüències dels accidents de trànsit i fonamentar conductes responsables envers això.

Aquest projecte consistia en la representació fictícia entre dues germanes, una de les quals presencia un accident de trànsit quan es dirigeix en cotxe cap a la discoteca i truca l'altra i li explica com ha procedit per avisar les autoritats i socórrer els afectats. Durant el seu relat, s'intercalen vídeos informatius i també testimonis reals d'un policia, un bomber i un membre del Sistema d'Emergències Mèdiques (SEM), que expliquen les seves experiències com a professionals dels cossos d'emergència. A més també es recollien els testimonis d'una persona que havia patit un sinistre i d'un familiar d'una víctima que mostraven les conseqüències que tenen els accidents pels mateixos afectats i per les persones pròximes.

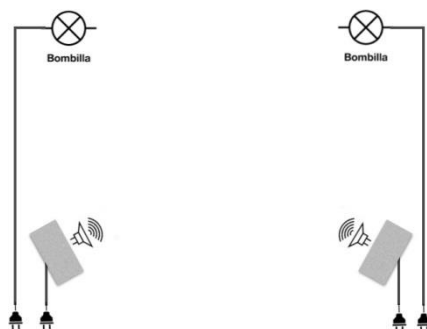
La idea de combinar ficció amb casos reals és ideal per poder acabar de transmetre el missatge als joves i conscienciar-los. Així que aquest mateix esquema se seguiria per la nostra obra. En el nostre cas hi hauria testimonis de gent vinculada al món de l'educació i gent afectada per l'assetjament.

El Merlinari segueix aquesta mateixa pauta. Després dels episodis d'aquesta sèrie sortien testimonis reals que explicaven les seves històries relacionades amb el tema tractat en l'episodi.

7. Requisits tècnics

Per poder portar a terme l'obra necessitem il·luminació de sala i dos altaveus, com he especificat anteriorment en l'apartat de plantejament artístic. A continuació deixo la disposició tècnica en sala i el material que necessitem.

Tant els altaveus com les làmpades ens encarreguem nosaltres, així que només necessitem allargadors (en cas que realment en necessitem) i quatre endolls per poder connectar-ho.

8. Pressupost

MATERIAL D'ESCENA						
CATEGORIA	QUANTITAT	DIES	UNITATS	PREU	SUBTOTAL	TOTAL
Chaise longue	1	-	1	113€	113€	113€
Taula de despatx	1	-	1	90€	90€	90€
Cadira	1	-	1	50€	50€	50€
Atrezzo de clínica	1	-	1	20€	20€	20€
Catifa	1	-	1	15€	15€	15€
Altaveus	1	-	2	20€	40€	40€
Làmpada de peu (IKEA)	1	-	2	20€	40€	40€
TOTAL						368€

SO: LLOGUER DE MATERIAL						
CATEGORIA	QUANTITAT	DIES	UNITATS	PREU	SUBTOTAL	TOTAL
Gravadora de So - Mixer	1	1	1	20	20€	20€
TOTAL						20€

EQUIP HUMÀ						
CATEGORIA	QUANTITAT	DIES	UNITATS	PREU	SUBTOTAL	TOTAL
Guionista (ALMA)	1	-	1	1200€	1200€	1200€
Actors (AADPC)	1	-	2	1126€	2252€	2252€
Muntador de so	1	1	1	50€	50€	50€
Director	1	-	1	1000€	1000€	1000€
Dissenyadora (cartell i bio)	1	-	1	50€	50€	50€
TOTAL						4552€

TRANSPORT (PER BOLO)						
CATEGORIA	QUANTITAT	DIES	UNITATS	PREU	SUBTOTAL	TOTAL
Cotxe	1	1	1	-	-	-
Gasolina	-	1	-	40€	40€	40€
Dietes	1	1	3	10€	30€	30€
TOTAL						70€

TOTAL PRESSUPOST: 5010€

9. Pla de finançament i pla de producció

El nostre producte es pot presentar de dues maneres:

- Com una obra de petit format presentable a Microteatre Barcelona com també a festivals d'obres de petit format (Píndoles, Microtastet teatral, Miniteatres...)
- Com una peça de més durada en la que es contemplen post-funció una sèrie d'entrevistes amb persones relacionades amb el món de l'assetjament escolar i l'educació, convertint el producte en un projecte d'alfabetització perfecte per moure per les escoles de tota Barcelona i Catalunya.

La primera opció és probablement la menys rentable i és on trobarem més competència directa. Al ser una obra de petit format, entra en un mercat que actualment està en auge. Mensualment es presenten a Microteatre Barcelona més de noranta peces¹ de les quals només s'escullen deu. En aquest cas, però, hem parlat amb els fundadors d'aquesta iniciativa i els interessa el projecte de cara al curs vinent.

¹ Dada extreta d'una xerrada impartida per Llibertat Ribera durant la presentació de la programació de febrer a Microteatre Barcelona.

Una estança mensual a Microteatre Barcelona pot portar de mitja uns 1.750 euros². Per tant, aquests diners aniran repartits a parts iguals pel director, el guionista i els actors, cobrint primer el cost del muntador de so i la dissenyadora del cartell.

Un cop havent estat a Microteatre Barcelona, l'obra en solitari pot fer gira pels diferents pobles de Catalunya. Actualment, hi ha un gran número de localitats que han introduït el teatre de petit format a les seves festes majors. És un bon camí per fer recorregut amb l'obra. De fet, ens han contractat per fer el primer bolo a les festes d'Arboç del Penedès, on veurem una retribució de 480 euros per fer dues funcions (document a l'annex). En aquest sentit, potser és interessant començar movent l'obra en solitari per poder després vendre-la amb la part d'entrevistes sabent que la peça funciona per si sola.

Un cop arribats a aquest moment, el projecte agafa un pes molt important amb la introducció de tres entrevistes amb persones relacionades amb l'assetjament i l'educació. Ens interessaria contactar per cada bolo que fem amb un professor, un noi que hagi patit assetjament i un psicòleg. Per tant, tot allò que haurem pogut veure dins l'obra ho veurem reflectit després en testimonis reals, i aquestes entrevistes faran que l'obra agafi un pes molt més gran. Volem plantejar entrevistes d'uns quinze minuts amb preguntes que facin reflexionar tant als que pateixen assetjament, com els que el duen a terme com la resta d'alumnes que el veuen però no diuen res.

Per poder portar a terme aquest projecte conjunt creiem que el nostre públic objectiu són les escoles. De moment, ens hem posat en contacte amb l'Escola Virolai i Els Arcs, que actualment estem intentant tancar un preu de cara a la temporada vinent. Per poder-ho fer ens posarem en contacte amb les diferents associacions sensibilitzades amb el tema com NACE (Associació No Al Acoso Escolar). D'aquestes associacions buscarem assessorament i contactes. Ens posarem en contacte amb elles per poder aconseguir entrevistats per cada bolo que fem. Així, si ens movem per Catalunya no ens haurem de preocupar pel transport d'aquestes persones sinó que ens posarem en contacte directament amb persones de la localitat.

La idea és poder moure el projecte al màxim d'escoles possibles per poder recuperar les despeses generades per portar a terme el projecte i començar a treure'n benefici.

Tenint en compte que el projecte que uneix la funció i les posteriors entrevistes durarà al voltant

² Dada extreta d'una xerrada impartida per Llibertat Ribera durant la presentació de la programació de febrer a Microteatre Barcelona.

d'una hora (15 minuts de funció + 3 entrevistes de 15 minuts), demanem un total de 300 euros. Per tant, haurem de fer com a mínim quinze funcions per poder rendibilitzar el producte (sense tenir en compte el moviment que pot tenir l'obra en solitari).

Creiem que no és un objectiu molt agosarat i que el pressupost que demanem a les escoles no és molt elevat, però en el cas que les escoles no vulguin pagar aquesta quantitat de diners presentarem el projecte a les associacions buscant finançament i ajudes econòmiques per poder-la moure. En aquest cas, si alguna de les associacions decideix apadrinar el projecte i finançar-nos un número de bolos, podrem dedicar-nos també a moure l'obra en solitari.

El que diferencia aquest projecte de la resta és que es pot presentar en dos formats i, per tant, el podem rendibilitzar per dos camins diferents que no són competència. A més, en el cas del projecte conjunt, no tenim competència directa, fent d'això un projecte únic i molt més fàcil de vendre a les associacions.

10. Biografia dels personatges

GERARD – DIABLE

El Gerard és treballador, precís, meticolós i enigmàtic. Des de ben petit els seus pares li han inculcat la cultura de l'esforç, de la continuïtat i de la lluita per aconseguir els objectius personals a llarg termini. Per tant, des que va néixer que creu en la meritocràcia. I per això, sempre que ha volgut una cosa l'ha aconseguit, des dels premis literaris a l'escola des de ben petit a poder tenir la seva pròpia clínica en la que treballa com a psicòleg clínic. Aquesta preocupació per fer les coses ben fetes i amb la màxima professionalitat possible li va fer néixer de dins la necessitat de lluitar per les persones que patien problemes personals. Per això, des que tenia quinze anys es va començar a interessar pel comportament humà i per saber què és el que ens fa ser d'una manera o una altra.

De fet, va ser després de llegir-se el llibre *El Guardián entre el Centeno* de Salinger que es va obsessionar amb el personatge protagonista del llibre, Holden Caulfield. Un personatge caracteritzat pel seu elevat ull clínic, capaç de detectar les qualitats més brillants i més deplorables de les persones, i va trobar en ell una espècie de connexió. Tot i que Caulfield es va acabar

convertint en un personatge cínic i força sociòpata, al Gerard li va despertar una mena d'esperit "justicier", que el fa estar en constant deute amb la societat. Va sentir que havia nascut per ajudar a la gent a ser millors persones, i que la seva arma era l'ull clínic que Déu li havia donat. És per això que quan va acabar l'escola va decidir estudiar psicologia a la Universitat, per posar en pràctica tot allò que havia llegit i convertir-se en el que sempre havia desitjat, com deia ell un "sastre d'emocions".

Tot i que sempre ha sigut una persona vàlida, el Gerard ha hagut de lidiar amb algun que altre problema d'autoestima i d'inseguretat. El fet que els seus pares esperessin sempre els millors resultats del seu fill feia que quan no ho aconseguia se sentís malament amb ell mateix per no haver-ho aconseguit. Per tant, la frustració és, sense cap mena de dubte, el seu pitjor enemic. Quan no aconsegueix els seus objectius entra en una voràgine d'inseguretats que el pot portar pel camí de l'amargura, i el pot bloquejar com a persona i com a professional.

El Gerard té facilitat per conèixer a gent, gaudint d'una alta intel·ligència emocional gràcies també a la seva empatia i a la seva facilitat per escoltar a la gent. Té un punt histriònic (nascut també de les seves inseguretats), per això intenta agradar tothom, tot i que diu que ell està feliç agradant només a un grapat de bones persones. Aquesta falsa seguretat el protegeix d'haver d'afrontar els seus problemes davant la gent. Per això, quan el Gerard està malament està molt malament, ja que se li ajunta tot allò que no havia afrontat fins llavors.

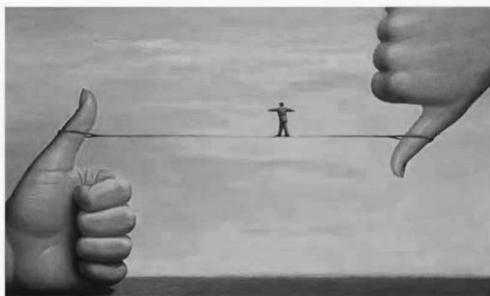
Quan va obrir la seva clínica en la que encara treballa estava vivint un mal moment de la seva vida. Una història d'amor mal acabada el va deixar tocat i molt vulnerable, i tot i que intentava mostrar la millor versió d'ell mateix al món per dins estava destruït.

Va ser la feina el que el va fer millorar. Veure la vida dels demás li va obrir els ulls per veure com de malament poden anar les coses. Per tant, va decidir invertir tot el seu temps a la clínica, convertint-se al cap dels anys en un gran psicòleg. La gent el coneix com a un psicòleg racional, força tranquil i

sobretot camaleònic, amb una capacitat meravellosa per afrontar els problemes de la resta.

ELOI – ÀNGEL

L'Eloi és un home, que ha rebut una educació estricta en la qual no se li permetia fer certes coses habituals en un nen de sis anys. Per exemple no podia sortir d'excursió amb altres nens de l'escola, ni tampoc jugar amb ells i havia de complir obligacions familiars. D'alguna manera els seus pares li van vetar el fet de relacionar-se amb altres persones i, per tant, l'entorn familiar era el més important.

Cap a l'adolescència va sentir inquietuds per sortir d'aquesta bombolla restrictiva i va començar a fer certes escapades cap a la biblioteca del seu barri, per tal de cultivar-se amb autors i així adquirir una mirada més oberta. Els temes que més l'interessaven eren els que estaven relacionats amb la filosofia. Autors com

Nietzsche, Plató, Descartes i Rousseau eren dels seus preferits. De fet Nietzsche és el que més li va impactar, ja que la seva escriptura era com si donés cops de martell. A més era molt complexa i un repte a l'hora d'entendre-la. Tot i que el llibre que va deixar petjada en la seva personalitat va ser *El senyor de les mosques*. La història dels nens i els conflictes que succeeixen a l'illa el van lligar cada cop més cap a la vessant filosòfica. A més temes com el bé comú, la moral, i els límits entre el bé i el mal, fins on pot arribar la naturalesa humana en situacions extremes van crear un ressò en la percepció del món que l'envoltava.

Per això va decidir estudiar filosofia i un cop graduat va donar classes a una escola. Durant les seves classes va patir un brot psicòtic degut a la seva dura infància. De petit va patir un profund assetjament escolar que el va portar a patir una dura depressió durant molts anys. Això va fer que es donés de baixa i a la llarga va perdre la feina. Aquesta recaiguda el va portar a reunir-se un altre cop amb un psicòleg per afrontar el trauma que el va amargar quan era petit.

Pel que fa a la seva personalitat és un home que lluita per no treure la ràbia que porta a dins i sempre intenta fer les coses de la manera més correcta possible. Acostuma a tenir debats ètics i no accepta la seva part més visceral.

A més parlar amb si mateix i fa esforços per relacionar-se amb altres persones però percep que li manquen eines per poder establir amistats. El seu refugi són els llibres i la filosofia d'alguna manera s'ha convertit en la seva medicina. Cada cap de setmana se'n va a un refugi que té en el seu poble a meditar i a escriure. Per tant podríem que és un home molt cerebral que viu empresonat en la seva ment.

Actualment està patint un greu cas d'assetjament escolar. La situació ha anat empitjorant a mesura que ha anat passant el temps, totes les seves inseguretats han anat alimentant la situació fins a arribar a un punt crític. Degut això actualment ha començat a visitar a un psicòleg per tal de combatre aquestes pors que el turmenten i per veure si pot aconseguir solucionar el problema que li fa la vida impossible.

11. Equip artístic

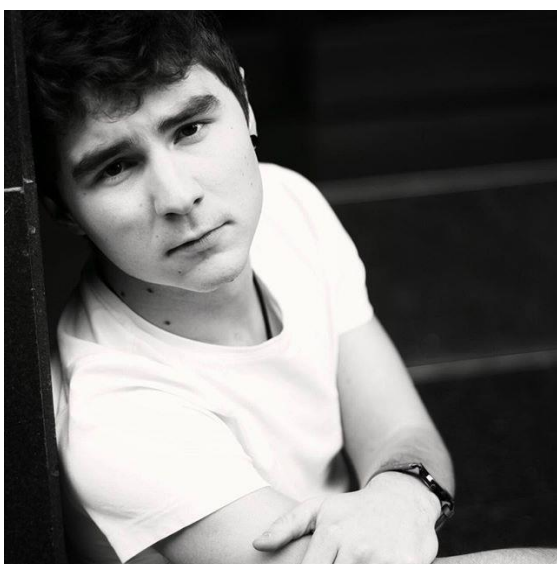
Direcció

Pau Escobar combina els seus estudis de Periodisme amb els d'interpretació a l'Estudi Laura Jou. Amb experiència professional amb cinema, ràdio (UAB Ràdio, Onda Cero, Planeta Deporte) i televisió, ha protagonitzat la pel·lícula "La Nevera" que actualment es troba en fase de post-producció i ha participat en projectes com "Wounds" (Joan Paül, 2018), "Luz en las afueras" (Oriol Puig, 2018) "Rumbos" (Manuela Moreno, 2016) i "Els nens salvatges" (Patricia Ferreira, 2012). En teatre ha estrenat una adaptació de la pel·lícula "Kids" (2016) dirigida per Jorge Yamam al Teatre Almeria i una adaptació "d'Àlícia al País de les Meravelles" (2017) al mateix teatre i amb el mateix director. Actualment a nivell audiovisual està rodant la pel·lícula "El cerro de los dioses", dirigida per Daniel M. Caneiro amb un paper secundari i "Where are The Cools", una sèrie en la que té el paper protagonista. En teatre està preparant "Si tinguéssim més coca", dirigida per Alberto Díaz i un taller d'escenes amb Iván Morales.

Actors

Eduard Fontana es va graduar en arts escèniques a l'escola Eòlia. Allà va estrenar l'obra "Ja descansaré quan sigui mort" de Jordi Prat i Coll i també l'obra "El Cid" de Pere Segristà. Actualment està estudiant a l'estudi de la Laura Jou on prepara una obra amb textos d'Ivan Morales. L'any passat va fer l'obra "Encontrar la Madriguera" de Jorge Yamam-Serrano. Ha participat com a protagonista al curt de ciència ficció Stategram de Josep Selgar, que està en postproducció i en el curt d'Alma d'Anna Millán. En l'obra, faria el paper de l'Eloi.

Marc Balaguer va començar a formar-se com actor professional als 14 anys, durant dos anys a la Nancy Tuñón, després de deu anys de teatre amateur al seu barri, on va ser monitor i alumne. Ha cursat un any a l'Estudi Laura Jou i un any al Col·legi del Teatre de Barcelona. Actualment està cursant el seu segon any d'interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. A nivell audiovisual va començar amb la pel·lícula "Herois" (2009), de Pau Freixas. Després va continuar amb la sèrie de televisió "Polseres Vermelles", encarnant al Toni, un dels protagonistes.

A nivell cinematogràfic ha participat en pel·lícules com "Els nens salvatges" (Patricia Ferreria), "Messi, la pel·lícula" (Alex de la Iglesia) i "100 metros" (Marcel Barrena). A televisió ha intervingut a "Polònia" i "Cites". En teatre destaca pel seu paper a "Onze.Nou.CATorze" de Pere Planella i pel microteatre "PAU" de Damià Serra. Actualment està preparant l'obra "Si tinguéssim més coca", dirigida per Alberto Díaz. En l'obra, faria el paper de Gerard.

Cover

Albert Boix comença classes d'interpretació el 2006 a l'escola Nancy Tuñó. A partir de l'any 2012 cursa tots els nivells en Art dramàtic a La Casona on té l'oportunitat de conèixer i treballar a mans del mestre Argentino Fernando Griffel. Complementa la seva formació amb tallers de tècniques i / o disciplines com ara la dansa/teatre amb Montse Roig, clown amb Claret Papiol, Mètode Wilfart amb Jon del Vas i Marta Gonzalez o Teatre-Gestalt amb Anna Carné. Actualment segueix ampliant la seva formació a l'Estudi Laura Jou, (Amb professors com Isaac Alcayde, Ramon Colomina o Iván Morales, entre d'altres). En cinema ha adquirit experiència

participant en diversos projectes a càrrec de joves cineastes. Destaquen: "Per sempre", de Lluís Margarit, "Kjerag" de Julia Torres, "Vides Errants" d'Albert Masferrer, "El món imperfecte" de Sergi Paez o " The Last days of Jesus " de Tom Sabin (Peça guardonada al festival de Cannes). En teatre s'inicia amb " Forest "de Pau Miró, estrenada al juny de 2017 al teatre Almeria del barri de Gràcia a Barcelona. Forma part de la cia. Teatral " Todo por el Punk ", que actualment es troben preparant la seva obra debut " Els Desgraciats ", text i direcció d'Ivan Morales.

12. Cronograma

Fases	Desembre	Gener	Febrer	Març	Abril	Maig	Juny
Documentació sobre el tema escollit							
Pressupost i finançament							
Creació de personatges							
Estructura del text							
Text teatral							
Gravació del so							
Estil, referents i target							
Pla de producció							
Poliment i maquetació							

13. La portada

La portada vol reflectir el que explica a l'obra però sense explicar el que passa. La portada vol reflectir els temes principals de l'obra: l'assetjament, la por, la joventut i la revelació. D'aquesta reunió va sortir el *logline* "si no canvies res, res canviarà" referent a la forma que té el personatge d'afrontar la por.

14. El Guió

A continuació veureu la versió final del guió "Com mirem la por", escrita a través de Celtx:

La sala és a les fosques. Silenci. De fons, comencem a sentir unes veus de nens petits. Són tres. Estan incordiant algú. A mesura que avança el temps, els insults i els riures van en augment. Acaben en sec. Silenci.

Llums de sala. Ens trobem en una sala de psicòleg. El GERARD es troba a la sala caminant amunt i avall, impacient. De cop, entra com un terratrèmol l' ELOI, fet un sac de nervis.

ELOI

Gerard! Mare meva... el que m'acaba de passar de camí aquí. No sé ni per on començar. Per cert, on estan els cacauets amb sucre. Em moro de gana.

GERARD

Eloi, no en tinc.

ELOI

Hòstia, no em fotis! Només em faltava això. Avui no he tingut temps de comprar-ne i coneixent-te pensava que tindries reserva. Quina putada. A veure per on anava...
Tu, flipa, aquest matí, quan sortia de casa m'he creuat amb la veïna afable que et vaig comentar l'altre dia. Te'n recordes no? Doncs quan hem entrat a l'ascensor ha començat a descollonar-se a la meua cara. I al principi jo també he rigut per seguir-li el rollo, clar, no entenia. Però després m'he adonat que s'estava burlant de mi. Jo que sé. La cosa és que la dona s'ha posat d'esquenes mirant al mirall rient per sota el nas fins que hem arribat a baix. No he entès res. Total, que de camí a la parada de bus, l'indigent del costat de la Caixa ha començat a fotrem la xapa sobre un nou màrqueting de cotxes que creia que s'havia inventat. A més, la seva olor a porros m'ha marejat una mica, però ja saps que jo sóc molt educat i no he dit res. Un cop he arribat al bus i he entrat, m'he adonat que no tenia targeta ni monedes així que a la següent parada he baixat i he anat a peu. Mentre caminava m'he posat música inspiradora per animar-me el dia i baixant les escales d'un parc he fet un mal gest i m'he fet mal el genoll. Que em fa mal ara -potser m'ho hauria de fer mirar- I per colmo allà mateix m'he adonat que m'he deixat les claus de casa. Semblo el Milhouse, tu.

GERARD

(El GERARD se'l mira. L'ELOI no sembla còmode, està amagant alguna cosa) Collons, tu. Va, seu.
(A públic) A vegades ens costa molt acceptar que tenim un problema. En molts casos els relativitzem i els aparquem. I és molt perillós! A veure... si nosaltres mateixos amaguem el que ens provoca por i angouxa per una qüestió de covardia i comoditat,

(MÁS)

GERARD (continúa)

aquest sentiment anirà agafant unes dimensions que, al final, seran insalvables. "Per què collons he d'afrontar els problemes si amb el temps s'acabaran solucionant tots? Ho deixo a les mans del destí". Doncs el destí, si no se'l cuida, pot ser un fill de puta. L'Eloi es troba en aquesta situació i el veig patir... i no m'agrada. Ningú es mereix patir el que està patint ell. Però si us he de ser sincer, ell mateix s'ho ha buscat! Enteneu-me, quan intentes actuar de forma diplomàtica i pacificadora, a vegades funciona i a vegades no. I en un cas d'assetjament com el que pateix l'Eloi... aquesta actitud només fa que alimentar a la bèstia. És absurd! Aquesta gent s'alimenta del nostre patiment, de veure'ns tremolar. Però som nosaltres els que alimentem això! Quan hi havia d'haver un "prou" hi va haver un silenci... Jo li vaig dir però no em va fer cas. I el que abans era una casa de joguina ara és la Muralla Xina. Als dos ens encanta el Son Goku. I és curiós, perquè ell es queda amb la bondat i el sentit de la justícia i jo... amb les hòsties i la venjança. Però la meua manera de veure les coses no té lloc en aquesta història.

ELOI

Si vinc aquí és perquè m'escoltis, eh!

GERARD

(El Gerard ordena uns documents) Ho estic fent... què tal amb la Clàudia?

ELOI

La veritat és que no podria anar millor. Saps quan t'imagines un futur amb una persona? Et veus amb ella i penses que t'agradaria passar els teus últims moments al seu costat. Doncs em passa això. Ella em cuida, em fa sentir bé i em fa oblidar tots els problemes. Perquè al final, Gerard, els problemes només són això, problemes! Només cal trobar l'equació i ja el tens solucionat! Amb la Clàudia, els problemes desapareixen, perden força i cauen pel seu pes. Estic aprenent a conviure amb ells perquè Gerard... ei, m'escoltes? Perquè al final tots tenim problemes i tots haurem de conviure amb ells. Benvinguts siguin, no? Ei, Gerard, estàs content? Jo estic orgullós de mi mateix! Per tant.. tu també! (riu) Per cert! Recordes que et vaig dir que el meu amic del poble havia quedat amb una noia del Tinder?

GERARD

Si. Com li va?

ELOI

Al·lucinaràs! Es veu que van quedar i va anar de conya. Van anar a passejar per la platja, van dinar i ella li va fer un retrat. Total. Que de cop, al cap dels dies la noia deixa de contestar al Whatsapp.

GERARD

S'ha cansat d'ell.

ELOI

No! Molt pitjor. La cosa és que la noia va desaparèixer del mapa. Fum! Saps? I una nit random la noia l'obre per Whatsapp i li diu... Preparat eh! És que fliparàs... Va! Què creus que li diu?

GERARD

Doncs... que en realitat és un home.

ELOI

No... seria fort eh?! Però no. Otra!

GERARD

Mmmh... són família, jo què sé...

ELOI

Animal!

GERARD

Jo què sé! Va, digues... que no estic per jocs.

ELOI

Vale... la cosa és que l'obre per whatsapp i li diu que aquella cita havia estat un experiment pel seu treball de final de grau i que estava fent un estudi sobre el comportament dels joves a l'hora de lligar a través de les Apps. I que ell era el desè noi amb el que quedava! Acollonant.

GERARD

Passa-li el meu contacte!

ELOI

Però és que la cosa no acaba aquí... es veu que la noia - no sé com es diu - la noia va, i li envia un audio de trenta minuts amb part de la conversa que van tenir al restaurant. Jo li he dit que això és denunciabile, però diu que vol passar de rotllos... molt fort!

GERARD

Em recorda a algú...

ELOI

El què.

GERARD

Això de passar de rotllos. De fer com si tot anés de puta mare.

ELOI

Va.

GERARD

Què pensa la Claudia sobre conviure amb els problemes?

ELOI

Com?

GERARD

El que em deies abans.

ELOI

Ah... doncs ja saps com és ella... em recolza amb tot. Pensa com jo... de fet, jo penso com ella. Em deixo tranquil·litzar i m'ajuda a entendre que no tot és tan difícil i que el temps s'ho menja tot! Sempre que em poso trist em posa "Happy" de Pharrel Williams i la cantem. Sap que és la cançó que més m'activa i que això m'anima. Because I'm happy Clap along if you feel like a room without a roof... Buah, aquests moments fan que després, quan estic malament, pugui pensar en altres coses. Hostia tiu, l'altre dia - és que va ser molt maco- estàvem tornant a casa, que em va venir a buscar a la consulta i jo estava una mica xof. La tia em va portar a veure al cine Ready Player One i després em va convidar a sopar! I de cop, puf! És acollonant com una persona pot fer que tots els problemes desapareguin per un temps de la teva vida. Quan tens un problema, tens un neguit a l'estómac, oi Gerard? Doncs quan estic amb ella, aquest neguit es posa a dormir.

GERARD

Però quan deixes d'estar amb ella el neguit torna, no?

ELOI

No sempre! A vegades si... quan veig als nostres companys evidentment... torna. Suposo que com et passa a tu. Però m'acostumo. Perquè em val la pena. Conviure amb els problemes no és tan complicat si.../

GERARD

Que et peguin és un problema amb el que has de conviure?

ELOI

(pausa una mica llarga) No és això, però.../

GERARD

Si ens escupen a la cara, hem de conviure amb això?

ELOI

Gerard, saps perfectament que això em posa més nerviós que a tu. Però crec que donar-li un cop de puny al mico del Rubén no soluciona res! El silenci és el crit més fort i/

GERARD

No em surtis ara amb aquesta frase.../

ELOI

Puc parlar tranquil? El que vull dir és - fes el favor d'escoltar que estic aquí per això - vull dir que les coses no se solucionen amb violència.

GERARD

No és violència! És contundència, Eloi. El silenci és el crit més fort, sí... però en aquest cas el crit és "necessitem ajuda i no sabem com fer-ho"! Estem fent el ridícul... i estem desapareixent poc a poc. I no entenc com deixes que passi.

ELOI

(A públic) És fort com des dels mateixos ulls es poden veure les coses de formes tan diferents. Pel Gerard, tot el que m'està passant és culpa meua i ell també n'és responsable.

A veure... crec de veritat que sempre he actuat de la manera més correcta i he procurat afrontar els meus problemes des de la reflexió i la cura. Però ell m'ho desmunta tot! Sempre amb l'etern debat entre el que està bé i està malament cagondéu. El Gerard té una manera molt concreta d'afrontar els obstacles vitals i segons ell no existeix un altre camí que no sigui el seu i és molt destre a l'hora de rebatrem els meus arguments. Tot i així, no li faig cas. Potser estic equivocat i de fet crec que ho estic si us són sincer, però m'horroritza assumir-ho i, per això, al final sempre tiro de la meua intuïció. El Gerard m'ha volgut transmetre que el mal no és unidimensional sinó que conté matisos que es barregen amb els matisos del bé. El blanc i el negre estan fusionats i no són tan antònims com sempre ens han fet creure. I afrontar aquesta realitat em fa molta ràbia, perquè tinc la sensació que he viscut enganyat i que potser hauria d'haver escoltat abans el que per mi era el mal.

Tinc molt clar que la meua forma de gestionar les coses no es perfecte, però no vull renunciar als meus principis i el Gerard està capficat en que les meves bones formes m'han portat a l'estat en què ens trobem. M'irrita la seva visió envers el nostre assetjament i es pensa que amb el seu discurs em convencerà del meu fracàs. La veritat és que no puc suportar la seva desvinculació total del problema i que davant vostre no accepti que ell també està fotut. Porto nits amb molta angoixa i no paro de pensar en els consells del Gerard. Poc a poc el seu ull clínic ha entrat en els meus pensaments. Sento vertigen i no deixo de veure un abisme. El Gerard ha de ser valent i afrontar-ho amb mi, perquè li agradi o no és el nostre problema. I jo he d'acceptar que el bé no sempre parteix de la meua manera de veure/.

(UNES RIALLES EL TALLEN. SÓN LES MATEIXES QUE HAN SONAT AL PRIMER VÍDEO. EL GERARD I L'ELOI ES MIREN. SILENCI)

ELOI

Ho has sentit? (El GERARD no diu res). Eh, Gerard. Ho has sentit?! No fa massa que havien sonat. Què collons està passant? (l'ELOI mira amunt, se desespera). Gerard, li estan fent mal, el Rubén i els altres - podeu deixar-lo en pau - l'estan ofegant, Gerard, fes alguna cosa joder!

GERARD

Jo?

ELOI

Sí, tu! L'abanderat de les solucions, el que sempre em diu que m'he equivocat! Tu!

GERARD

Se suposa que jo ara he de trobar una solució? Ara? Després de mesos sense fotre'm ni puto cas, ara vens i em demanes consell?

ELOI

Molt bé, perdona'm Gerard! Però ara t'estic demanant ajuda, així que fes alguna cosa! O llavors pensaré de veritat que estic sol en això!

GERARD

(El GERARD explota) Què collons vols que faci si mai em fas cas! Si porto des que vam néixer dient-te el que penso i l'única cosa que dius és que sóc un animal i que només vull fer-li mal! Doncs no, col·lega, no. L'única cosa que vull és que tot vagi de puta mare i si, ho sento, tinc altres maneres de veure el que passa, Eloi, però això no vol dir que les meves maneres siguin pitjor que les teves només perquè pensis que el teu camí és el del bé. M'hi pixo en el teu camí. És el que ens ha portat en aquesta merda de situació. (Silenci) Saps, deixant que passi el que estàs fent és que passi encara més. I jo ja no puc donar més el meu braç a tòrcer. No puc. Perquè al final sempre acabes decidint tu.

ELOI

Cal que et recordi que l'estiu passat vas decidir arrencar la xapa d'aquell Mercedes? O quan vas intentar robar la maduixa del super de la Montse?

GERARD

Era una maduixa! I estava passada. De fet ho vaig fer amb la intenció que em veiés i me la donés ella mateixa. Sabia que el papa no me la donaria. I si ho recordes bé, Eloi, el papa feia veure que estava enfadat però per dins es partia de riure!

ELOI

I la xapa?

GERARD

Encara la tenim penjada a l'habitació... queda de conya. A més, que el cotxe estava fet pols i segur que no el conduïen feia anys. No crec ni que s'hagi assabentat, l'amo. Ni per una cosa ni per l'altra meresquem que ens tallin les mans ni res per l'estil. Ens venia de gust i punt. I ara m'has de fer cas, perquè sinó estem fomuts. Ens estan passant per sobre amb una facilitat que espanta. I és culpa teva!

ELOI

(Desesperat) Però que no veus que el que no faré és posar-me al seu nivell? Que no vull jugar a les seves cartes? Ja sé que ens fan bullying, no et pensis que no ho sé perquè ho sé perfectament. Fa temps que - i de veritat que ho intento - que lluito per a que tot ens surti bé i per a que ell estigui content i tingui una vida feliç (l'ELOI mira cap amunt per primer cop. Està descol·locat. A partir d'aquí els dos personatges fan referència a "ell" mirant amunt). Què et penses, que el primer cop que el Rubén li va robar l'entrepà no vaig tenir ganes d'agafar el llapis i clavar-li a l'esquena? Perquè ganes en tenia! I un cop clavat m'hagués encantat donar-li cops de puny fins que em fes mal a mi mateix! No saps les vegades que ho he imaginat! Però collons, no ho sé, vaig pensar que era molt millor respondre amb un somriure i intentar solucionar les coses amb amabilitat que no actuar amb violència i agressivitat. Els cops que ho he pensat després m'he sentit culpable. No m'assemblo al Rubén ni a cap dels altres energúmens, passo d'actuar com ells. La violència es respon amb més violència Gerard, i passo de fer gran la bola de neu.

GERARD

Però a veure, un moment. Primer de tot, tranquil·litzat. I segon. A tu qui t'ha dit - no, ara m'escoltes tu -, a tu qui coi t'ha donat aquest consell de merda? "Si et roben l'entrepà, clava-li un llapis a l'esquena a qui ho ha fet". Jo en cap moment t'he dit una cosa com aquesta. Però si que he volgut que mostrés com li afectava que un idiota li pispés l'entrepà de fuet que li havia fet la seva mare. Entenc que per tu la violència no sigui el camí, però has de ser valent i mirar a la por a la cara, almenys. Perquè és així. La por desapareix quan la mires als ulls i li dius que no tens por. I ell (GERARD mira cap amunt) mai s'ha encarat a la seva por. I és per això que ara la por se l'està menjant. És que mira'l, fas que se senti culpable del que està passant, hòstia! (El GERARD es desespera. Tira tots els seus informes pel terra i es posa a caminar per la sala). Quan van posar els seus calçotets al lavabo del gimnàs et vaig dir que s'hi havia de tornar.

(MÁS)

GERARD (continúa)

D'alguna manera! El que fos! És que fins i tot parlar amb la professora m'hagués semblat una bona idea. Però vas decidir que havia de callar. Perquè?

ELOI

Com que perquè?

GERARD

Perqué vas decidir que havia de callar?

ELOI

Doncs perquè no volia que si m'hi tornava li fiquessin el cap al vàter!

GERARD

Però tu com saps que passaria això si mai has - és que mai és mai - mai has volgut que afronti el problema! Des d'això fins no tenir la força de dir-li als nostres pares que uns imbècils ens estan fent la vida impossible a l'escola. Uns imbècils que probablement a casa tenen molts més problemes que nosaltres i que per això paguen la seva ràbia amb la nostra cara. Si fos per mi ja hagués fet que el Martí els hagués agafat a tots i els hagués tirat per la rampa del cole. I el que em fa més ràbia és que ell només t'escolti a tu i que pensi realment que només hi ha un bon camí per fer les coses. El que se suposa que és el bo, vaja. I com creus que m'afecta això? És una merda saber que no podem trobar un equilibri entre tu i jo només perquè segons no-sé-qui a no-sé-on, jo sóc i sempre seré el dolent de la pel·lícula. I saps que passa? Que jo també sóc humà. Jo també ric, parlo, m'enfado i m'enamoro, el que passa és que ho faig d'una manera diferent a tu. I no és ni millor ni pitjor! És, hòstia, és. I punt. (Silenci. El GERARD s'apropa a l'ELOI) Hem deixat passar el temps i el temps ens ha guanyat. Ara, no podem fer gaire cosa més que... no ho sé.

ELOI

Jo el que volia era que visquéssim tranquils...

GERARD

I no et culpo de res. Jo també ho volia. Només que ho volíem de maneres diferents.

ELOI

(ELOI somriu, esgotat. Mira a Gerard) És curiós.

GERARD

El què?

ELOI

Com de diferents som i al mateix temps formem part del mateix.

(EL GERARD RIU. S'APROPA A L'ELOI AMB GEST AMABLE. S'ASSEU
AL SEU COSTAT)

GERARD

Molt bé! Ara te n'adones?

ELOI

Ho saps, però ni hi penses. Quan manes tu, la resta
deixa d'existir, i per molt que sàpigues que hi ha
altres camins, millors o pitjors, però d'altres, mai
penses que aquests camins siguin més correctes que
els teus.

GERARD

La història de la meva vida... Va, prou lamentar-se.
(El GERARD s'aixeca). La cosa està fotuda, col·lega.
Però ho saps. És ara o mai.

ELOI

Tens raó. Escolta una cosa.

GERARD

Diga'm

ELOI

No et sap greu el Rubén?

GERARD

No? (incrèdul)

ELOI

Però para't a pensar un moment... perquè ho fa? Què
deu estar passant dins seu per a que faci aquestes
coses? Perque suposo que ell també té el seu Eloi i
el seu Gerard, no?

GERARD

Deixa'm dubtar-ho...

ELOI

No, de veritat. Què li deu passar? Nosaltres estem
aquí, anant de cul, però tenim una mare i un pare que
ens estima, no ens falta de res a casa i algún amic
que altre també el podem comptar! Però ell?

GERARD

A mi m'és igual. Ell té els seus seuaços que el
segueixen a tot arreu i li alimenten l'ego.

ELOI

Ja, però quan està sol, què? Què li deu passar pel
cap?

GERARD

Suposo que deu pensar en maneres de com fotre'ns a
nosaltres

ELOI

Pots parar un moment? Deu estar sol. No tinc gaire idea de com deuen ser els seus pares, però sempre és l'últim en sortir de l'autobús i mai l'espera ningú. Recordes aquell cop que els vam veure?

GERARD

Si, se li va posar una cara de madalena que flipes.

ELOI

Clar, perquè buscava el somriure dels seus pares. Tots tenim drames personals, suposo. I crec que la millor manera de solucionar això és compartir-los, sense por. Crec que hem de conèixer a l'Eloi i al Gerard del Rubén.

GERARD

I com se suposa que ho hem de fer?

ELOI

Quan estigui sol, sense ningú. Apropar-nos sense baixar el cap, amb seguretat. I tranquil·litat.

GERARD

En paraules queda molt bé, però quan el vegis et cagaràs de por

ELOI

No, perquè oblidaré com és ell per fora i intentaré escoltar com és ell per dins. No creus que això és afrontar la teva por? Entendre perquè existeix per relativitzar-la?

(EL GERARD ES QUEDA EN SILENCI. PASSEJA PER LA SALA.
SOMRIU)

GERARD

Estàs filosòfic, però en part... tens raó. Tens raó. Curiós...

ELOI

Què?

GERARD

Ara sóc jo el que tinc por.

ELOI

Clar! perquè per primer cop ens entenem.

GERARD

Potser és això.

ELOI

Llavors què?

(ELS DOS RIUEN. ES MIREN ALS ULLS I SOMRIUEN. TENEN POR
PERÒ ESTAN DECIDITS)

GERARD

Et segueixo.

ELOI

I jo a tu.

GERARD

Sempre buscant a veure qui la tenia més gran, i ara veig que l'equilibri és el millor camí. Ets un gilipollas, però sóc molt feliç de tenir-te aquí, amb mi. Va, mirem la por als ulls?

ELOI

I diguem-li que no tenim por.

(Fosc)

Dos segons de silenci. No s'obren els llums de la sala. Sentim la veu d'un nen. Diu: Hola Rubén, puc parlar amb tu un moment?

FI

ANNEXOS

ÍNDEX

1. Entrevistes a experts 3

Entrevista a la psicòloga Lola Sanz..... 3

Entrevista al professor de l’Escola Virolai Benet Martín 5

Entrevista a Eric Fernández, jove triatleta que va patir assetjament a l’escola 6

2. Test de personatges 8

PERSONATGE: GERARD DE PALOL GARCIA 8

PERSONATGE: ELOI DOMENECH PRATS 14

3. L’altre versió del guió 20

4. L’altra portada..... 25

1. Entrevistes a experts

En aquest apartat trobareu les entrevistes que he portat a terme per documentar-me davant l'assetjament escolar. Trobareu una entrevista amb una psicòloga, amb un cap d'estudis i amb un noi que va patir assetjament quan era jove. Aquestes entrevistes també ens serveixen com a model per poder portar a terme la segona part del projecte: la post-funció.

Entrevista a la psicòloga Lola Sanz

1. Què és el més important per desenvolupar una teràpia psicològica?

El més important és trobar una relació de proximitat entre psicòleg i pacient. Pensa que la millor manera que una persona s'obri és parlant des de la comoditat i la tranquil·litat. Si aconsegueixes que el pacient es tranquil·litzi i trobi en tu seguretat i carinyo, tot funcionarà millor.

2. Quin és el comportament que ha de tenir un psicòleg amb el seu pacient?

De total i absoluta professionalitat però trobant també un equilibri amb l'amabilitat i la proximitat. Aquesta és una pregunta que heu de tenir molt en compte, perquè en molts casos és difícil aguantar aquest equilibri. Agafes estima als teus pacients i et sents en deute amb ells, però sempre has de mantenir una distància. Has de recordar que tu estàs treballant i que per molt que connectis amb ells, són pacients i estan allà per motius professionals.

3. Quines qualitats professionals ha de tenir un psicòleg en una consulta amb un pacient?

Empatia, assertivitat, control de les emocions, tranquil·litat i seguretat.

4. Què ha d'evitar per sobre de tot?

Ja et dic, per sobre de tot, que la relació sigui professional. Una altra cosa que també és primordial és no perdre el control de la situació. O que si en el cas que no saps per on tirar, que el pacient no ho noti. Nosaltres també som humans i en molts moments necessitem meditar el que diem abans de fer el pas de donar el consell. Tot això gira al voltant dels conceptes que t'he dit abans. Bàsicament has d'intentar no saltar-tels.

5. Quina és la distància física recomanada en aquest tipus de sessions?

Mai m'ho havia preguntat... Doncs depèn de la situació, és clar. Si el pacient necessita un apropament el fas, i si necessita espai doncs li dones. Tot en funció de l'altre i la seva comoditat.

6. En el cas que el pacient pateixi una crisi nerviosa, com hauria d'actuar el psicòleg?

Amb la màxima tranquil·litat del món però amb molta precisió. Depenent de la gravetat es pot trucar a una ambulància, però en la majoria es busca que el pacient es tranquil·litzi poc a poc, gradualment. Fer que s'assegui o s'estiri per evitar que tingui una baixada de tensió i es pugui fer mal.

7. Quina preparació psicològica ha de tenir el psicòleg per afrontar casos que el puguin tocar a nivell emocional?

A la carrera et preparen força bé per afrontar situacions complicades, però en molts casos et supera. En aquests moments, has d'intentar recordar que tu estàs allà fent la teva feina com un cirurgià i que la vida d'aquesta persona (bé la vida, el seu benestar), està a les teves mans.

8. Els silencis són una eina favorable o desfavorable?

Favorables. Això vol dir que el pacient està pensant. I això mai és negatiu, perquè et porta a un nou camí per on transitar.

9. Si un psicòleg es veu immers o directament tocat (per vivències pròpies) pel conflicte que es tracta a la sessió clínica, ha d'afrontar-ho?

Mai m'ha passat, però en aquest cas s'hauria de delegar el pacient a un altre psicòleg del departament. No és sa ni pel pacient ni per un mateix.

10. Com s'acostuma a comunicar un pacient en les primeres visites? I en les darreres?

Al principi està molt tancat, té molta vergonya i sobretot té molt sentiment de culpabilitat. Es pensa que tot el que li està passant és culpa seva, i projecta tot això contra si mateix. A mesura que les sessions avancen i poc a poc es va guanyant confiança, el pacient comença a canviar, per norma general, és clar. Hi ha casos que no avancen o van a pitjor. Fins que no has explotat totes les vies no has de parar de provar camins per facilitar la vida al pacient.

11. Quin paper té la moral en un cas d'assetjament escolar?

El món de l'assetjament escolar és molt complex. No només entra en joc el nen assetjat, sinó també els assetjadors que normalment tenen un quadre familiar o sentimental molt complicat. I finalment, el tercer personatge són els altres companys de classe, que en general permeten aquests tipus d'accions perquè o no les veuen com assetjament o simplement per por. En moltes escoles es fan cursos i petits tallers sobre el tema i la moral té un paper important en ells. Pensa que és un concepte que en general es desconeix en aquestes edats. Per tant, és com si no existís. També depèn molt de l'educació que has rebut a casa i els introjectes (frases que expliquen com has de fer les coses) que t'han inculcat des de petit.

12. Què es recomana fer en aquests casos?

Cada cas és un món. Però el millor camí és parlar amb els professors. Entenc perfectament que els nens no vulguin fer-ho per por a ser els xivatos de la classe, però és el més sensat. Si el nen ho vol afrontar sol, és important que eviti comportaments violents o extremats, però si que pot intentar afrontar-se a l'assetjador sense por.

13. Com s'ha d'afrontar el fet que un pacient faci cas omís a les recomanacions del psicòleg?

Seria genial tenir la fórmula per poder solucionar els problemes de la resta, però en molts casos és impossible. En aquests moments on veus que el pacient no aconsegueix seguir els passos que li proposes (o perquè no vol o perquè no està preparat per fer-ho), el millor és delegar-lo a un altre psicòleg o a una altra manera de tractar-la, com la teràpia Gestalt o la teràpia en grup.

14. Com tendeixen a respondre els nens en cas de bullying?

Com ja t'he dit, cada cas és un món. No m'agrada generalitzar, però al principi la por fa que no diguin res al respecte. El tema desapareix, no existeix. Més endavant acostumen a reaccionar violentament o bruscament amb la gent que els envolta o els estima, una manera de projectar la impotència cap a fora i no fer-ho cap als assetjadors per por a rebre represàlies. Quan s'obren i expliquen el que els hi passa, al principi tendeixen a justificar-se i a justificar als assetjadors. No volen acceptar que el que està passant no està bé i que aquesta situació s'ha d'acabar d'alguna manera. Quan trenquen i accepten que ho estan passant malament se'ls i obra un món nou. Una mena de precipici, una situació que per ells és inabordable, més que mai. Però a partir d'aquí, a partir d'aquest punt d'inflexió, el camí comença a millorar i a fer avenços. Acceptar que no estàs bé és el primer pas per començar a estar bé.

15. Acostumen a plorar? Els hi fa vergonya reconèixer que pateixen assetjament escolar?

Els hi costa molt. Al principi ploren però s'ho tallen. Quan ploren de veritat és quan accepten que estan malament. Però el plor tampoc és un element determinant per entendre que el pacient està malament. En general ens eduquen per no plorar, i creixem controlant molt aquest impuls. Hi ha altres camins per entendre com està el pacient.

16. Quant temps tarden a obrir-se?

No és una ciència certa, però en general va molt lligat al temps que tarden en entendre que les coses no poden continuar pel mateix camí. Això pot venir donat per hores de teràpia o per una complicació de la situació a l'escola. Algun punt d'inflexió que faci que el nen decideixi fer el pas.

17. Naturalitzen el bullying?

I tant. Quan "s'obren" per primer cop és el que acostumen a fer. Com t'he dit abans, volen entendre la situació des de la lògica d'una persona que no vol afrontar els problemes. Volen evitar afrontar-se a la seva por i per tant la naturalitzen. És per això que a vegades arriben a culpar-se per situacions que venen donades a l'escola i "entenen" el comportament que tenen els assetjadors cap a ells. Aquest punt és probablement el més perillós, perquè és quan el pacient perd la seva veu com a individu i es deixa portar pel que passa.

18. Ens podries explicar algun cas concret?

Recordo un noi que va venir a la consulta per mal comportament. Me'l van portar per recomanació de l'escola. Havia agafat papers de vàter i els havia tirat al sostre, deixant-los enganxats. El van castigar sense anar de convivències i els dies que els seus companys estaven fora venia a la meua consulta. Al principi era un noi arisc, molt tancat i gens receptiu. A simple vista semblava un nen rebel, però a mesura que van anar passant els dies vaig anar veient que no. Que en el fons era un noi que buscava constantment ser acceptat pels seus companys de classe. Uns companys que amb el temps vam descobrir que li feien assetjament escolar. Li robaven bolis, carpetes i l'obligaven a fer coses que eren perjudicials per ell. Però quan ho feia rebia mostres de cordialitat i riures per part dels seus companys. Per tant, portar-se malament era la manera de no ser assetjat. Al final va acabar canviant d'escola i les coses li van anar molt millor. Va entendre que mai has de deixar de ser tu mateix i que si algun dia algú et tracta malament, s'ha d'aplicar la situació d'inici i amb la màxima contundència (un concepte que sembla violent però que no té perquè ser-ho) possible.

Entrevista al professor de l'Escola Virolai Benet Martín

1. Benet tu ets professor del Virolai. Quants anys portes treballant en aquesta escola?

Porto 23 anys en aquest centre i 30 de professió. Per tant crec que una mica de experiència en tinc.

2. Creus que amb la teua experiència és habitual l'assetjament escolar a les aules?

A veure jo crec que des de tota la vida, des de sempre, hi hagut aquest assetjament escolar. Més suau o més fort es produeix. Per mi és una qüestió endèmica, i des de les aules intentem estar molt atents amb ells, perquè això no es produeixi. Malgrat tot actualment l'assetjament és tan sibil·lí, que un moment donat no et dones compte que s'està produint, perquè la persona assetjada entra en un moment de tancament molt fort. A més amb el que ens estem trobant ara és amb el tema dels mòbils, del ciberassetjament. Estem davant d'una generació tecnològica i amb les eines que tenen es pot fer molt de mal. Hi ha diferents casos i podríem parlar de molts. Però per exemple conec casos que no s'han produït en aquesta escola i són per exemple gravacions a vestuaris de nois i a les hores una gravació a una persona despullada fa que l'assetjador utilitzi el xantatge per aconseguir el que vol. Llavors s'entra en aquest joc. Un altre seria marcar aquest tipus d'assetjament amb peces de roba. Actualment al tema de la roba en els nanos d'avui en dia és molt punyent pel que sigui. Entre ells es fan mal en aquest sentit.

3. Abans parlaves que actualment és tan fi que costa percebre'l. Llavors en quin punt es pot arribar a considerar que un alumne està patint assetjament escolar?

En el moment en el que tu veus que hi ha un canvi de personalitat. T'adones que el nano ja no és el mateix i fa un gir inesperat. Quan parles amb ell per saber què li està passant el nano nega les evidències. Aleshores si tu ets un bon professional i estàs a sobre de l'alumne arriba a un punt en que acaba acceptant el que li està passant.

4. I això és a través d'un detonant o a través del temps?

En principi si tu observes és a partir d'un detonant. En el moment que el nano es tanca en si mateix i mostra una serietat, foscor i tristesa ja t'està detonant alguna cosa. En els millors dels casos quan tu tens molta confiança a nivell tutorial amb l'alumne en principi ell ve i tu explica. Tot i que aguanta fins a un límit, perquè no vol ser un *xivato* i d'alguna manera vol ser acceptat dins de la classe.

5. Per tant hi ha una mica de por no?

Si efectivament hi ha por per fer aquest pas. No t'oblidis que sempre s'ataca als més febles. Sempre el "freakteam" que és com ho dic jo. I és una llàstima perquè ara ja no està ben vist ser un bon estudiant, un bon company. Potser això ja no és "cool". I el que és "cool" doncs és ser una mica canalla, fumar, portar roba de marca, tenir un encenedor amb un logotip xulo i si en algun moment determinat puc robar alguna cosa i emportar-me-la cap a casa i fotre una mica de merder doncs millor.

6. En aquests casos en que l'alumne se sincera cap al professor quin comportament ha de tenir el professor cap a l'alumne?

La primera cosa és que en el moment en que aquest alumne ve a demanar-te ajut és fantàstic. Arribats aquest punt la teua actitud com a professional és obrir-te al màxim i ajudar-lo. Nosaltres estem per això, per oferir sempre l'ajuda i mai tancar els ulls. El pitjor que pot fer un professional de

l'educació actualment és tancar els ulls i dir que aquest problema no va amb ell. Hauria de fer tot el contrari. Jo personalment i en aquesta escola davant d'aquestes situacions és tolerància zero. No es pot permetre de cap de les maneres. Si el nen ha arribat fins aquí és perquè està patint molt i si tu no ho has detectat doncs has de desplegar totes les estratègies que siguin necessàries per ajudar-lo a ell i contenir aquest assetjament que pot haver-hi davant els “matones” i “matoncitas” i lògicament parlar amb les famílies i amb un especialista, un psicòleg, psiquiatra, amb l'equip de professors etc. No és una qüestió unidireccional sinó que ha d'estar molt oberta actualment a tot.

7. Per tant s'hauria de seguir alguna mena de protocol no?

Hi ha un protocol d'actuació i les de seguir. Malgrat tot cada un de nosaltres tenim una manera diferent de fer . Per exemple hi ha alumnes que arriben més amb un professor que amb un altre. En aquest sentit això estar bé perquè poden triar el tutor. A més quan hi ha un problema d'aquests establim un grup de mediació on hi ha un professor que només observa i entre els alumnes posen el problema sobre la taula i intenten buscar les possibles solucions i el perquè s'ha arribat aquesta situació. Cap cop més els alumnes són més oberts i menys tolerants davant d'aquestes situacions.

8. Podries explicar-nos casos concrets sobre aquests assetjaments?

Per exemple quan tu detectes que en una activitat escolar , que part del grup ha fumats porros de maria doncs lògicament els enganxes i ho soluciones. Aleshores has trobat aquesta situació i comences a tirar del fil i descobreixes les persones que han estat ficades en aquest embolic. En el moment que parles el grup que ho ha fet doncs cap dels membres no diu res i ataquen a la persona que puguin sospitar que ha parlat i que ha delatat als altres, tot i que s'equivoquen perquè no saben que precisament no ha estat un d'ells sinó un de l'exterior. Això són casos que s'han produït i aleshores un cop s'han fet les sancions doncs l'ataquem. L'ataquen per exemple obrint-li la cartera i a ser possible amb el carnet d'identitat i la tarja de metro i aquell dia que es quedi tirat. Una altra cosa seria fent-li desaparèixer una dessuadora de marca i que quedi una mica retratat. També en un moment donat amenaçar-lo per tal que no faci cap cosa. Tot es una qüestió de tots contra un. El que sempre ha passat. Així que aïllem aquesta persona i l'empetitim.

En conclusió ser molt conscients que aquest fenomen es real i que no pots obviar aquest problema, perquè no haurien de passar aquestes coses. Com educadors estar molt atents a aquests casos.

9. Quines podrien ser les eines per enfocar el problema des de l'arrel per tal que no sorgeixin aquests casos?

Primer de tot, parlar obertament amb les persones afectades. I Si aquesta situació es produeix en un grup parlar obertament amb la classe d'aquesta situació. Mai es poden amagar els fets, ni a les famílies ni al professorat. El pitjor que pots fer pensar que no és una cosa teva. Tot el contrari és una cosa de la comunitat educativa, per tant, ho hem de saber tot. A la classe haig d'establir i parlar que això no es pot fer a un company i a ser possible portar a persones que han tingut aquests problemes i així tenen davant un cas real, o també posar series de ficció. Per exemple amb el tema de les drogues vam agafar un tros de “Merlí” on es tractava aquest tema i es mostra a uns dels personatges que es despulla i que surt al carrer per després acabar a l'hospital en coma. D'aquesta manera així poden veure que això els pot passar perquè són personatges molt propers a ells i es poden identificar. A més aprofitar que vinguis una persona del món de la sanitat i que expliqués el que s'està produint al cap de setmana en un hospital d'urgències. Sempre intentem que sigui una mare o un pare del mateix grup i que exposi la realitat. Necessiten un cop a la cara directa perquè sinó viuen en una realitat de pel·lícula. Una cosa és el que passa a les ficcions i una altra el que passa a la vida real. Per exemple també amb el tema de la conducció i l'alcohol i fer veure a l'alumne tot el que pots perdre si experimentes amb això i si per exemple un grup està assetjant a un company doncs mostrar tot el mal que li pots fer el company i les conseqüències. A la llarga els alumnes agreixen aquesta actitud. Per mi són un repte aquests casos però hem d'estar allà per tot. Per tant oferir un aprenentatge en context i versions directes ,que estiguin molt lligades a la realitat, perquè així ho entenen i evites que es produeixin.

Entrevista a Eric Fernández, jove triatleta que va patir assetjament a l'escola

1. Com et senties amb els teus companys de classe?

Jo vaig patir assetjament escolar quan era petit. Patia obesitat i els meus companys de classe van aprofitar la situació per fotre's amb mi. Jo al principi evidentment ho portava molt malament, vaig tenir una infància molt complicada. No entenia perquè es ficaven amb mi perquè jo no els havia fet res, a ells. Sentia incomprensió. Sí, crec que és la paraula.

2. Hi havia conflictes entre els teus companys de classe?

Eren un grup contra mi i un parell més. Es fotien amb els que no sabien ni volien defensar-se. Dic voler perquè era una cosa que també escollíem nosaltres. Quan vaig començar a entendre el què passava, vaig veure que si mires la por als ulls deixes de tenir por. Vaig decidir afrontar dos canvis a la meua vida. La obesitat i el bullying. Alhora. Vaig començar a fer esport i em vaig aprimar molt, fins al punt que ara mateix sóc tècnic en activitat física i esport i em dedico a donar classes d'spinning. Em va servir per focalitzar-me en una cosa que m'ocupava i em feia feliç i llavors la por va desaparèixer.

3. Com va començar tot?

Doncs a primària, quan els nens es reien de mi per ser gras. Era motiu de riure diari. I jo, en comptes de comenta'ls-hi que em molestava, m'ho vaig callar. Evidentment això va començar a fer una bola cada cop més i més gran i m'increpaven cada cop més. Però perquè els hi deixava la porta oberta! Això va durar fins la ESO. I el descens va ser poc a poc. Entre el psicòleg i el gimnàs la por va anar desapareixent. Em vaig afrontar a la por però des de la indiferència. Quan veien que m'era igual el que em diguessin i que cada cop estava més fort, em van deixar estar.

4. Escrivies el que et passava en algun diari ?

No, la veritat és que no. Parlava amb la psicòloga i feia els exercicis que em feia fer.

5. Quines coses et feien?

Sobretot insults. Intentaven ser originals i cada dia s'inventaven una cosa nova. Van començar a trastejar amb les meves coses i em robaven l'estoig i me l'amagaven. Però va ser llavors quan vaig començar a canviar. I vaig començar a fer amics.

6. Els teus pares que et deien quan els vas comentar la problemàtica?

Em van agrair molt que m'obris a ells. Jo tenia por, evidentment, però parlant amb ells em vaig treure un pes de sobre. Vam accedir a un psicòleg i vam començar a treballar. Sempre han estat al meu costat i si no fos per ells les coses haguessin anat molt diferents.

7. Que vas fer durant el període que paties bullying?

Tragar, tragar i tragar. No deia res. Per por. No volia rebre més del compte i m'imaginava el que podia passar si jo m'afrontava a ells. Tenia molt odi dins. Els hi desitjava el pitjor, de veritat. Però la por feia que no ho exterioritzés i aquest sentiment d'odi cada cop era més gran. Quan vaig entendre que aquest odi no em portava a cap lloc vaig començar a veure les coses d'una altra manera. A veure'ls amb uns altres ulls. Em feien pena, de veritat. Ells, en el fons, estaven més sols que jo. I llavors van deixar de ser monstres per mi.

8. Quines mesures van prendre els professors quan els vas comentar el que passava?

Doncs ho van portar amb força discreció. Tampoc volien que jo rebés represàlies. Però bàsicament van parlar amb ells per intentar aplacar la situació. Però no va servir de res. Van seguir amb atacs contra mi. Va ser llavors quan vaig veure el canvi no l'havien de fer ells, sinó jo.

9. En algun moment et vas encarar amb els nens que t'ho feien?

No, quan m'ho feien no. Va ser quan jo ja estava molt millor. S'estaven ficant amb un company de classe amb el que tenia una bona relació. No érem amics, però jo sabia que ell era molt bona persona. Em vaig posar davant i els vaig dir que es piressin. I ho van fer! Em va servir per veure que les pors se les crea un mateix, i que al final només són un reflex que no existeix.

10. Per què creus que el company/a et feia aquest assetjament?

Tinc claríssim que estava molt sol i per això ho pagava amb els altres. I el temps m'ha donat la raó. Algun cop ens hem trobat ja que vivim molt a prop l'un de l'altre i sempre em saluda amb molta amabilitat. Un cop em va demanar perdó, al cap del temps de deixar l'escola, per tot el que havia fet contra mi. I ho deia de veritat. I per això el vaig perdonar.

11. Quines eines et van donar els psicòlegs amb els quals vas recórrer?

Em van fer entendre que el que havia de canviar davant això era jo. Havia de canviar la manera en com afrontava la situació, perquè estava donant

comoditat als que em feien bullying per a que ho seguissin fent. Per tant, em van fer currar molt en creixement personal. En qui era jo i que volia realment a la vida. I em van fer entendre que tots tenim problemes. I que probablement, els que actuaven d'aquesta manera, eren els que tenien més. Per tant, vaig acabar comprenent als meus assetjadors. No el que estaven fent, sinó perquè ho estaven fent. I de cop, van anar desapareixent.

2. Test de personatges

A continuació podreu veure el test que hem confeccionat pels personatges. És una manera de profunditzar en les seves conductes i en la seva forma de fer i veure les coses. També ens va ajudar per a escriure el guió i per marcar algunes accions.

PERSONATGE: GERARD DE PALOL GARCIA

Part 1: Característiques bàsiques

1. Nom complert

Gerard De Palol Garcia

2. On i quan vas néixer

Barcelona 1993

3. Qui són els teus pares

El pare és publicista (cap de la secció comercial) en una de les empreses més importants del país i la mare és directora de comunicació en un gabinet d'advocats de Barcelona.

4. ¿Tens germans?

No, però m'encantaria tenir-ne

5. ¿On vius? Com és el lloc.

Visc sol en un petit estudi del Carrer Rosselló. No fa massa que em vaig independitzar i crec que per començar no està gens malament. Volia anar a viure completament sol per tenir el meu propi espai. No volia conviure amb ningú, prefereixo passar poc per casa i veure a molta gent que conviure sempre amb les mateixes persones.

6. ¿A què et dediques?

Em dedico a la psicologia clínica. Tinc el meu propi despatx i els meus propis pacients. Normalment tracto problemes conductuals de gent jove, bàsicament per la edat que tinc. I a més, és el que més m'omple. Veure gent de la meva edat que

7. Fes una descripció complerta sobre tu mateix.

Em considero una persona molt conscient de la imatge que transmeto. Sóc assertiu, una mica histriònic, precís, meticolós i enigmàtic. M'agrada tenir les coses controlades i transmetre a la resta una imatge de seguretat. El que més m'agrada és ajudar a la gent a ser com jo.

8. Tens al·lèrgies, malalties o dificultats físiques?

Sóc asmàtic des de petit. Quan era adolescent em van detectar TDH i vaig estar una temporada medicat, però finalment els meus pares van decidir retirar-me la medicació per intentar ajudar-me per altres vies.

9. Dretà o esquerrà?

Dretà i esquerrà.

10. Com sona la teva veu?

Hipnòtica. Podria ser doblador. El meu to de veu m'ajuda a completar el missatge.

11. Quines frases o paraules utilitzes amb freqüència?

Verbs en imperatiu (pensa, reflexiona) i faig preguntes que ja sé la resposta. M'encanta ser l'advocat del diable.

12. Què portes normalment a les butxaques?

Sóc de portar poques coses. La clau, el telèfon i el moneder. Quan em ve de gust fumar, un paquet de tabac.

13. Tens tics, manies o hàbits estranys?

M'agrada molt la neteja i la música. Crec que el que més odio és que la gent canti cançons que no se sap.

14. Quin és el teu menjar preferit?

Els cacauets amb sucre.

Part 2: Creixement

15. Com descriuries la teva infància?

Considero que vaig tenir una infància força feliç. No em faltava res i tenia un gran nombre d'amics. Estic content perquè era el "líder" però mai vam atacar a cap company de classe. Érem una pinya. Els meus pares em deien que era el lleó de la selva. Just, poderós i dur quan era necessari. Des de petit em vaig convertir en una gran influència pels meus companys, tothom em venia a demanar consell a mi. Això també té coses negatives, clar. En certa mesura em vaig començar a sentir superior a la resta, i va comportar que em tornés un pedant segons com. Per sort se'm va acabar passant. M'agradava molt una noia i em va donar carbassa. Per mi va suposar un cop molt dur, i va ser llavors quan vaig veure quins amics dels que tenia eren els de veritat. Van ser menys dels que esperava, però tinc la sort de conservar-los encara.

16. Quin és el teu record més antic?

És curiós perquè és un record que revisc cada estiu. Quan era molt petit odiava els viatges en cotxe. Volia arribar al poble el més aviat possible i quan estàvem a la carretera plorava com una vedella. Nosaltres estíuejàvem a Segur de Calafell, i a mig camí, a la zona de túnels de camí a Sitges, hi havia un arbre plantat enmig del no-res. Recordo que el primer cop que el vaig veure el meu pare em va dir que el va plantar la meva àvia. Des de llavors, els viatges amb cotxe cap a Segur se'm van fer molt més curts, perquè la primera part estava esperant veure l'arbre i la segona part ja era molt més curta.

17. Què has estudiat?

Psicologia a la UB i després especialització en Psicologia Infantil i Juvenil a la Universitat Pompeu Fabra. Ara vull començar un curs de reproducció assistida i un de psicoanàlisi clínica.

18. Ho passaves bé a l'escola?

Molt, la veritat. Estudiava molt allò que m'interessava. Per això tenia cinc i deus. He sigut molt selectiu en aquest sentit.

19. D'on has après les teves habilitats?

Moltes de les habilitats que tinc són innates, però crec que en part venen del meu pare, ens assemblem molt.

20. Has tingut models a seguir?

Intento no tenir models. Cada persona és un món i els camins poden ser semblants però mai iguals. Quan t'emmiralles en algú ja estàs posant una paret davant teu que no et deixa veure la resta. Per tant, camino sol, i si m'he de fotre l'hòstia ja me la fotré.

21. Quin tipus de relació mantens actualment amb la teva família?

Molt bona. Ens entenem força bé i tenim un projecte de vida molt semblant. Crec que m'he anat de casa en el millor moment. La convivència ja no era tan bona i crec que la distància ens està ajudant a estimar-nos més que mai.

22. De petit, que volies ser de gran?

Volia ser Son Goku. Tintín i el Detectiu Conan.

23. Quines eren les teves principals aficions quan eres petit?

Quan era molt petit m’agrada jugar a metges i organitzar teatrillus. Un cop em vaig fer més gran m’agradava mirar la tele amb el meu pare, per tant mirava el que ell mirava. Debats polítics, futbol i documentals sobre la naturalesa.

24. Com eres quan eres de petit?

Jo em definiria com un trasto que queia bé. Estava sempre a les converses de Nadal. “No us imagineu el que va dir el Gerard l’altre dia”, “què llest és el carbó”, “aquest ens jubilarà a tots”... Me les emmanegava per tenir-ho tot com volia. Sabia quan havia de riure, quan havia de plorar i quan havia d’estar callat.

25. Eres popular quan eres nen? Com eren els teus amics?

La veritat és que si. Com he dit abans, em portava bé amb tothom i tothom em tenia en consideració. Tenia amics de tot tipus.

26. Com va ser el teu primer petó?

Quan jugava a metges. Jajajaja

27. Ets verge? Quan vas perdre la virginitat?

Vaig perdre la virginitat als 18. No vaig ser dels primers però perquè era una cosa que no m’interessava. Vaig conèixer una noia de festa i ens vam caure molt bé. Vam anar quedant i ens vam agradar. Llavors vaig veure que seria ella. Volia fer-ho amb una noia que al recordar-ho em sortís un somriure a la boca. I així és!

28. Quin ésser sobrenatural series?

Un drac. Són elegants, persuasius i treuen foc per la boca.

Part 3: Influències passades

29. Quin és l’esdeveniment més important que has viscut fins ara?

No fa massa. Vaig ajudar a un noi que estava en una situació límit. Es podia haver tret la vida, però no ho va fer. Està malament, però millora poc a poc. Estic molt orgullós cada cop que el veig mig somriure.

30. Qui ha tingut la major influència en tu?

El meu pare, crec.

31. Quin creus que ha sigut el teu màxim assoliment?

Mantenir la gràcia i l’astúcia que tenia quan era petit a l’edat adulta. Aquestes coses es perden, però per sort jo no ho he perdut.

32. I el teu major penediment?

A vegades els problemes dels demés em sobrepassen i me’ls faig meus.

33. Quina és la cosa més dolenta que has fet?

Vaig tenir una època que vaig estar enganxat a la ruleta. Pensava que ho sabia tot i que fins i tot podia controlar una màquina. Una vegada vaig robar diners del moneder de la meva mare, cinquanta euros, i els vaig perdre a l’instant. Des de llavors no hi he tornat a anar. Però en tinc ganes, la veritat.

34. Tens algun antecedent criminal?

No.

35. Quin és el moment que més por has passat?

A la meva mare li van diagnosticar una malaltia força complicada i pensàvem que es moriria. El dia abans de saber els resultats va ser el pitjor dia de la meva vida. Ara ja està bé.

36. Quina és la cosa més incòmoda que t’ha passat?

Una vegada, quan estava en pràctiques en una escola un noi em va començar a posar en evidència davant de professors i alumnes. No sabia on fotre'm, tot i que tenia claríssim que el que deia el noi era mentida.

37. Si poguessis canviar una cosa del passat, quina seria?

Hagués passat més temps amb la meva mare. Crec que m'he perdut moltes coses estant tant temps amb els amics i el meu pare. És una dona meravellosa i crec que em podria haver donat consells que ara em falten i que per edat ja no puc recórrer a ells.

38. Quin és el teu millor record?

És curiós el que diré ara, però va ser mirant la tele amb la meva germana petita. Als dos ens encantava Bola de Drac, i la miràvem des que va començar. La meva germana petita és pèl-roja i al col·legi es reien una mica d'ella, coses de nens. Un cap de setmana estàvem mirant la sèrie i s'estava emetent un dels últims capítols. El Goku i el Vegeta es van fusionar i es van convertir en el Gogeta, el personatge més fort de tota la sèrie, i era pèl-roig com ella! Li vaig dir que si el Gogeta era pèl-roig ella havia d'estar orgullosa de ser-ho. Crec que va ser el primer cop que vaig ser conscient d'ajudar a una persona que ho estava passant malament sent conscient de fer-ho. Em va omplir molt.

39. Quin és el teu pitjor record?

El moment a la sala d'espera de l'hospital amb me mare.

Part 4: Creences i opinions

40. Ets bàsicament optimista o pessimista?

Optimista realista.

41. La teva por?

Que em deixi d'agradar el que faig.

42. Què penses sobre la religió?

No hi crec, gens. Quin pal parlar d'això ara, no?

43. Què penses sobre la política?

És molt interessant, però tots són uns desgraciats. Muntaria el meu propi partit, si pogués.

44. Què penses sobre el sexe?

Està bé si la persona del davant t'atrau més enllà d'això.

45. Podries matar?

M'agradaria contestar que no, però vaig adonar-me que mai se sap.

46. Què és segons tu el pitjor que pot fer una persona?

Deixar-se d'estimar a si mateixa.

47. Creus en l'amor vertader?

I tant, però no crec en l'amor vertader immutable.

48. Què és per tu tenir una vida exitosa?

Tenir tot el que vols tenir i que no trobis a faltar res.

49. Ets honest amb els teus sentiments?

Ho intento. És una feina complicada i crec que hi hem de treballar constantment. Però ho sóc menys del que m'agradaria.

50. Discrimines o tens prejudicis?

Tinc prejudicis i no és que discrimini, però la gent que no m'interessa no la vull a la meva vida. Així de fàcil.

51. Hi ha alguna cosa que no faries sota cap circumstància?

Deixar que un pacient se'n vagi sense tenir clar el que pot arribar a fer. No m'ho perdonaria mai.

52. Per qui moriries?

Pels meus pares i la meva germana.

Part 5: Relacions amb els altres

53. Com tractes a la resta?

Com es mereixen que els tractin. Meritocràcia.

54. Tens un millor amic?

Doncs millor amic no. Tinc molts grans amics. Els de l'escola, els de la Universitat i ara he establert una bona amistat amb un pacient. Sé que és perillós, però ens entenem molt bé, i en part crec que és el que necessita, un amic.

55. Com reaccionaries davant un acte desesperat?

Amb la màxima calma possible. En el meu cas, crec que la frase "el silenci és el crit més fort" em va com l'anell al dit.

56. Confies en algú per protegir-te?

En mi mateix. És en qui s'ha de confiar. Sempre. Si no et tens a tu, no tens a ningú.

57. Si mors, qui et trobaria a faltar?

Suposo que molta gent.

58. Quina és la persona que més menysprees?

No tinc una persona en concret, però podríem dir que ningú. Tothom té motius de fer el que fa, la cosa és entendre què ha portat a aquestes persones a fer el que han fet.

59. Discuteixes o evites conflictes?

M'encanta discutir si realment val la pena.

60. T'importa el que la resta pensi de tu?

Si, com tothom.

Part 6: Què t'agrada i que no t'agrada

61. Quin és el teu color preferit?

El negre, perquè és la unió dels tres colors primaris.

62. Quin és el teu menjar preferit?

El marisc, ja t'ho he dit!

63. Què fas normalment un dissabte a la nit?

Surto amb els amics a sopar o em quedo a casa mirant una pel·lícula.

64. Què et fa riure?

M'encanta espantar. Em fa feliç.

65. Què t'ofèn?

Que em menteixin o que m'amaguin les coses les persones que m'importen.

66. Què fas per relaxar-te?

Escolto Serrat.

67. T'entens amb l'estrès?

M'agrada l'estrès, sinó m'avorreixo.

68. T'agrada planejar o ets espontani?

M'agrada molt planejar però l'espontaneïtat me la posa dura, amb perdó.

Part 7: Imatge personal

69. Descriu la rutina d'un dia normal.

M'aixeco ben d'hora, llegeixo el diari i escolto la ràdio i me'n vaig a la consulta. Organitzo papers, rebo pacients i dino. I la tarda igual. Em quedo sempre més del normal ja sigui per pacients o per treballar i tancar coses. Després torno a casa, em relaxo i dormo.

70. La teva major fortalesa?

Entendre el món i la gent. Tinc un ull clínic que m'ajuda a veure quan la gent està bé o malament.

71. La teva major debilitat?

Si no em surten bé les coses m'enfonso.

72. Endreçat o desendreçat?

Endreçat.

73. T'agrada com ets?

Si. Ens hem d'agradar a nosaltres mateixos. Sempre. Tot i que hi hagi coses que no fem bé. Ja les solucionarem. Però estimar-nos és un bon punt de partida.

74. Quin és el teu objectiu professional a la vida?

Ajudar al màxim de gent possible a ser feliç.

75. On et veus en cinc anys?

No ho sé i ni m'importa. Ara és el que val.

76. Si saps que moriràs en 24 hores, quines tres coses faries?

M'aniria amb ma germana i els meus pares a Segur. I moriria sota l'arbre de la meva àvia.

77. Quines tres paraules descriuen millor la teva personalitat?

Treballador, constant i camaleònic

78. Quines tres paraules utilitzaria la gent que et coneix per descriure't?

Interessant, enigmàtic i segur.

PERSONATGE: ELOI DOMENECH PRATS

Part 1: Característiques bàsiques

1. Nom complert

Eloi Domènech Prats

2. On i quan vas néixer

Barcelona 1993

3. Qui són els teus pares

El pare era artesà (una persona molt estricta amb el seu fill i el seu futur) i la mare secretària en un hospital privat (viu preocupada pel futur del seu fill, però és més permissiva amb ell).

4. ¿Tens germans?

No, però m'hagués encantat tenir-ne.

5. ¿On vius? Com és el lloc.

Visc amb els meus pares al Passeig de Sant Joan. M'agrada molt passejar però intento no fer-ho a altes hores de la nit, no em sento segur.

6. ¿A què et dediques?

Actualment no tinc feina. Porto un any a l'atur degut a que vaig patir un brot psicòtic durant hores de feina. Em dedicava a l'ensenyament. Era professor de filosofia a l'Escola Els Arcs de Barcelona. Vaig estar uns mesos impartint classes de substitució i va haver-hi un curs que se'm va travessar. No vaig saber controlar-los, eren més forts que jo. Un dia un dels alumnes em va tirar un paper rebregat (no era la primera vegada que ho feia) mentre escrivia a la pissarra i em vaig girar i li vaig tirar el guix a la cara, amb la mala sort que li va donar a l'ull. No li vaig fer mal, però va tenir l'ull vermell uns dies. Després vaig sentir sensació d'ofec i vaig haver de sortir al carrer. Va ser llavors quan vaig decidir no tornar a la feina.

7. Fes una descripció complerta sobre tu mateix.

Sóc alt, atlètic, cabell castany i ulleres de pasta. Em considero una persona introvertida amb dificultats per relacionar-me amb la gent. Tinc un greu problema de gestió de les emocions i considero que encara tinc moltes coses a aprendre. Estic molt perdut.

8. Tens al·lèrgies, malalties o dificultats físiques?

Sóc asmàtic des de petit. Quan era adolescent em van detectar TDH i vaig estar una temporada medicat, però finalment els meus pares van decidir retirar-me la medicació per intentar ajudar-me per altres vies.

9. Dretà o esquerrà?

Dretà.

10. Com sona la teva veu?

Hipnòtica. Podria ser doblador. El meu to de veu m'ajuda a completar el missatge.

11. Quines frases o paraules utilitzes amb freqüència?

Perdó. Ho sento. És culpa meua. Deixa'm estar. Tot està bé. No entenc res.

12. Què portes normalment a les butxaques?

La cartera, les claus de casa, el meu telèfon, el ventolín i un gosset de fusta que em va regalar el meu pare quan era petit. Quan no podia dormir a les nits el meu pare em llegia còmics del Tintín. A mi m'apassionava perquè veia que ell estava sol amb el seu gos. Un dia el meu pare me'n va fer un petit de fusta, així si tenia por el podia tocar i recordar que no estava sol.

13. Tens tics, manies o hàbits estranys?

Em toco molt la barba quan em sento insegur, i quan tinc por miro al terra. Miro moltes vegades d'haver deixat la porta de casa ben tancada, i intento tenir les mans el màxim de netes possibles.

14. Quin és el teu menjar preferit?

Els cacauets amb sucre.

Part 2: Creixement

15. Com descriuries la teva infància?

Va ser una infància dura. Els meus a l'escola van ser força complicats. Els meus companys es reien de mi i em feien la vida una mica impossible. Però quan arribava a casa em passava la tarda llegint i mirant els dibuixos animats. Volia ser el Son Goku.

16. Quin és el teu record més antic?

És curiós perquè és un record que revisc cada estiu. Quan era molt petit odiava els viatges en cotxe. Volia arribar al poble el més aviat possible i quan estàvem a la carretera plorava com una vedella. Nosaltres estíuejàvem a Segur de Calafell, i a mig camí, a la zona de túnels de camí a Sitges, hi havia un arbre plantat enmig del no-res. Recordo que el primer cop que el vaig veure el meu pare em va dir que el va plantar la meva àvia. Des de llavors, els viatges amb cotxe cap a Segur se'm van fer molt més curts, perquè la primera part estava esperant veure l'arbre i la segona part ja era molt més curta.

17. Què has estudiat?

Vaig estudiar Filosofia a la UB.

18. Ho passaves bé a l'escola?

Sí, en el fons sí. Tot i l'assetjament, tenia un parell de companys amb els que mantenia relació i jugava al pati, però eren d'un curs més. Per tant, en hores de classe em sentia molt sol. Tot i així, això em servia per centrar-me en els estudis i em va ajudar a estimar les assignatures.

19. D'on has après les teves habilitats?

De la família i de les lectures que porto fent des de petit.

20. Has tingut models a seguir?

El meu pare és el meu màxim referent. És cert que va ser molt dur amb mi en certs moments. En molts casos em vaig sentir sobre protegit. Però amb ell trobava l'espai per parlar de les coses que m'agradaven. També tinc com a referents Nietzsche i la resta de filòsofs que he llegit. Acostumo a citar-los a la meva vida quotidiana.

21. Quin tipus de relació mantens actualment amb la teva família?

La veritat és que immillorable. M'entenc molt amb ells i els cuido. Ara em toca cuidar-los a mi.

22. De petit, que volies ser de gran?

Volia ser Son Goku. Tintín i el Detectiu Conan.

23. Quines eren les teves principals aficions quan eres petit?

Principalment, m'encantava llegir. Al principi només llegia *La Penya dels Tigres* i el *Club de los Cinco*, però a mesura que creixia vaig començar a agafar llibres que tracten temes més profunds, com *el senyor de les mosques*. Una de les coses que també m'encantava fer era anar els caps de setmana a la casa que tenim als Pirineus, a Alp. Allà desconnectava de tota la setmana, sortia a buscar insectes com llangardaixos, papallones i escarabats i després els deixava anar. També feia col·lecció de tipus de plantes i les classificava per nom i color.

24. Com eres quan eres de petit?

Curiós, la veritat. Era un noi molt agradable, crec, però la meva timidesa feia que no m'obrís a la resta, cosa que feia que no tingués molts amics. Això em frustrava, ja que pensava que era per culpa meva, i feia que em tanqués encara més. Un peix que es menja la cua. La meva inseguretat feia que moltes vegades perdés l'oportunitat de fer segons quines coses i de conèixer segons quina gent. A més, a casa també eren molt estrictes i feien que em centrés molt en la vida a casa i en els estudis.

25. Eres popular quan eres nen? Com eren els teus amics?

Gens! Tenia uns amics un curs més amb els que m'ajuntava a l'hora del pati amb els que m'entenia molt bé. Passàvem les hores del pati parlant del que ens donava la gana i jugant a bàsquet. M'agradava el bàsquet, la veritat, i a ells també.

26. Com va ser el teu primer petó?

A Alp. Tenia tretze anys. En una de les festes del poble, una de les meves veïnes es va apropar a ballar amb mi. Vaig estar parlant una bona estona amb ella i després vam anar a passejar. Va ser llavors quan em va donar un petó. El recordo amb molta tendresa. Amb la noia ens vam seguir veient i podríem dir que vam ser parella durant aquell estiu. Però es va acabar.

27. Ets verge? Quan vas perdre la virginitat?

No! Als 19. Vivíem una bona època. Vaig entrar a la Universitat i vaig conèixer a gent molt interessant, entre ells la meva actual parella. Per casualitats de la vida ens va tocar fer un treball junts a l'inici de curs i vam congeniar molt. Amb ella em sentia com una estrella (com ara), em cuidava molt. I va passar. Al seu pis d'estudiants. La veritat és que tenia por que no sortís bé, però va ser meravellós, ens entenem molt bé.

28. Quin ésser sobrenatural series?

Un drac. Són elegants, persuasius i treuen foc per la boca.

Part 3: Influències passades

29. Quin és l'esdeveniment més important que has viscut fins ara?

Per mi és conèixer la Clàudia. Va ser un abans i un després en la meva vida i en la meva manera de fer les coses. Em va ensenyar a fer-me valdre per mi mateix i cuidar-me, sentir-me complet. Per això quan vaig tenir el brot psicòtic em va saber tan greu per ella. Però segueix al meu costat.

30. Qui ha tingut la major influència en tu?

El meu pare.

31. Quin creus que ha sigut el teu màxim assoliment?

Superar la barrera de la timidesa. Quan era petit se'm feia impossible apropar-me a algú que no coneixia. Ara ho puc fer sense problema. Encara tinc moltes coses a millorar, però crec que són passos i que al cap i a la fi tot se supera.

32. I el teu major penediment?

Haver sentit ganes de matar a algú. Sentir-ho de veritat.

33. Quina és la cosa més dolenta que has fet?

Trencar-li el nas a un company de classe. Em va robar l'estoig per desena vegada i se'm va girar. Li vaig donar un cop de puny.

34. Tens algun antecedent criminal?

No.

35. Quin és el moment que més por has passat?

Quan patia assetjament a l'escola. Sentir la campana d'esbarjo era un horror, perquè sabia que vindrien a molestar-me i tocar-me la moral. Cada dia.

36. Quina és la cosa més incòmoda que t'ha passat?

En una classe de filosofia de la universitat em vaig cagar a sobre, perquè portava uns dies amb indigestió. Recordo sortir corrent cap al lavabo i un cop dins fote els calçotets bruts en una de les cantonades i netejar-me nerviós. Tot plegat va ser molt incòmode.

37. Si poguessis canviar una cosa del passat, quina seria?

Les decisions que vaig prendre quan era petit. Em vaig deixar portar per la por i vaig deixar que els llops m'atrapessin. Vaig ser covard. El primer cop que els companys de classe em van agafar i em van tancar als banys vaig riure, amb ells, com si allò fos una broma amb tots, i van riure. Des de llavors es va convertir en costum i cada cop anava a pitjor. I jo seguia rient, per no plorar.

38. Quin és el teu millor record?

Una ruta que vam fer amb la meva primera parella per Alp. Portàvem entrepans i un fuet i vam passar tot el dia fora de casa. Vam acabar al vespre en un mirador que hi ha dalt la muntanya del poble i teníem tot sota nostre. Aquell silenci, ella i jo. És d'aquells moments que es para el temps però quan s'acaba veus que ha passat massa ràpid.

39. Quin és el teu pitjor record?

Quan van arrencar les pàgines de *Así habló Zaratustra*. En aquell moment va ser un cop molt fort, però ara hi penso i encara em fa més ràbia. Me'l va regalar el meu pare i li tenia una estima molt especial.

Part 4: Creences i opinions

40. Ets bàsicament optimista o pessimista?

Optimista de ment, pessimista de cor.

41. La teva por?

Que no em pugui dedicar mai més a la docència.

42. Què penses sobre la religió?

Soc agnòstic. Però respecto totes les creences.

43. Què penses sobre la política?

Sóc d'esquerres.

44. Què penses sobre el sexe?

Per mi el sexe és la Claudia.

45. Podries matar?

M'agradaria contestar que no, però vaig adonar-me que mai se sap.

46. Què és segons tu el pitjor que pot fer una persona?

Fer mal per diversió, perquè sí.

47. Creus en l'amor vertader?

Per suposat! I he tingut la sort de trobar-lo molt d'hora.

48. Què és per tu tenir una vida exitosa?

Aixecar-te pel matí amb ganes de menjar-te el món tenint a prop a qui estimes.

49. Ets honest amb els teus sentiments?

No ho he sigut durant molts anys. Ara, vaig a un psicòleg que m'ajuda a expressar-los i entendre'ls. Així que poc a poc ho vaig fent. Moltes vegades no els he expressat perquè no sabia com fer-ho.

50. Discrimines o tens prejudicis?

No discrimino però tinc prejudicis. Tothom té prejudicis, tot i que m'agradaria no tenir-los.

51. Hi ha alguna cosa que no faries sota cap circumstància?

Moltes coses. Prendre drogues, fer mal a les persones que més estimo o fer mal a algú perquè sí.

52. Per qui moriries?

Pels meus pares i la meva parella.

Part 5: Relacions amb els altres

53. Com tractes a la resta?

Amb el màxim respecte i atenció possible. Tot i que a vegades tracto com em tracten, em deixo portar.

54. Tens un millor amic?

És curiós, però des que vaig al psicòleg hem establert una bona i profunda relació d'amistat. Ens entenem i ens expliquem tot, ell també ho fa. Ens uneix alguna cosa molt especial.

55. Com reaccionaries davant un acte desesperat?

Al moment em torno molt violent. No controlo gens l'espai ni els impulsos i sé que puc arribar a ser molt perillós. Quan em controlo i em tranquil·litzo parlo amb el meu psicòleg o la meva parella.

56. Confies en algú per protegir-te?

Família, parella i en part el meu psicòleg. Dic en part perquè tot i que és el meu millor amic, tenim d'arrel una relació de professionalitat.

57. Si mors, qui et trobaria a faltar?

La meva família i la meva parella.

58. Quina és la persona que més menysprees?

Crec que els meus companys d'institut, els que em van fer la vida impossible. Treballo amb el meu psicòleg per perdonar-los, però encara no ho he aconseguit.

59. Discuteixes o evites conflictes?

En general evito, però quan no controlo discuteixo, i molt.

60. T'importa el que la resta pensi de tu?

Si, sóc molt sensible.

Part 6: Què t'agrada i que no t'agrada

61. Quin és el teu color preferit?

Blanc.

62. Quin és el teu menjar preferit?

Cacauets amb sucre.

63. Què fas normalment un dissabte a la nit?

Surto a sopar amb la meva novia, en general. Depèn de l'època de l'any vaig a Alp a passar el cap de setmana.

64. Què et fa riure?

Sóc molt fan de Mr, Bean. De fet, m'identifico amb ell a vegades.

65. Què t'ofèn?

Les injustícies i la discriminació.

66. Què fas per relaxar-te?

La música clàssica. Mozart.

67. T'entens amb l'estrès?

No gaire. Només si estic sol.

68. T'agrada planejar o ets espontani?

M'agrada molt planejar.

Part 7: Imatge personal

69. Descriu la rutina d'un dia normal.

Ara que no exerceixo de professor dedico part del dia a escriure. M'aixeco ben d'hora pel matí, esmorzo, faig una mica d'esport i em poso a escriure fins a l'hora de dinar. A la tarda em reuneixo amb el psicòleg i xerro amb ell. Al vespre, torno i escric una mica més. Sopo amb la meva parella i en general veiem una pel·lícula.

70. La teva major fortalesa?

Cuido el que estimo i lluito pel que m'agrada.

71. La teva major debilitat?

Sóc molt inestable a nivell emocional, i això em passa factura a la vida personal i a la professional.

72. Endreçat o desendreçat?

Endreçat i molt polit.

73. T'agrada com ets?

Ara mateix no. El que em va passar a classe m'ha fet entrar en una mena de depressió que em fa veure negativament les coses. O almenys això diu el Gerard. He d'acceptar com sóc, però a vegades em sobrepassa el fet de veure que no avanço.

74. Quin és el teu objectiu professional a la vida?

Poder publicar un llibre sobre la meva manera de veure el món.

75. On et veus en cinc anys?

Em veig com a escriptor, la veritat. Ara mateix és el que més m'omple. Necessito escriure per ser feliç.

76. Si saps que moriràs en 24 hores, quines tres coses faries?

Estar amb els meus pares i la meva parella, tatuar-me Nietzsche a l'esquena i anar a Alp.

77. Quines tres paraules descriuen millor la teva personalitat?

Conseqüent, bondados i inestable.

78. Quines tres paraules utilitzaria la gent que et coneix per descriure't?

Amable, caute i comprensiu

3. L'altre versió del guió

Aquesta és la primera versió del guió que vaig fer. En aquesta versió podem veure com a l'inici i al final de l'obra hi ha una part audiovisual en la que podem veure al Martí i al Rubén. Més endavant vaig decidir per facilitar-me la feina a l'hora de moure l'obra (costos de producció) només comptar amb el so, fet que m'agrada més ja que és més misteriós i dona peu a més interpretacions, a més de no donar mai la cara del Martí.

Veiem a la sala un projector amb una pantalla. Al voltant, una sala de psicòleg amb una taula amb documents desparramats, una cadira i una Chaise Longue.

PANTALLA

L'obra comença amb unes imatges del projector en pla subjectiu que mostren a un grup de nens que miren a càmera amb aspecte amenaçador. Sentim el nom de Rubén, que és el més violent i amenaçador de tots. Poc a poc, el grup de nens es va animant i comencen a increpar a la càmera, que poc a poc es va movent i va mostrant la imatge més difusa. Finalment, la càmera anirà perdent altura fins arribar al terra, que es fondrà en un fos en negre. De fons, se senten els riures dels nens, i res més. Fosc.

SALA PSICÒLEG

Llums de sala. Ens trobem en una sala de psicòleg. El GERARD es troba a la sala caminant amunt i avall, impacient. De cop, entra com un terratrèmol l'ELOI, fet un sac de nervis.

ELOI

Gerard! Mare meva... el que m'acaba de passar de camí aquí. No sé ni per on començar. Per cert, on estan els cacauets amb sucre. Em moro de gana.

GERARD

Eloi, no en tinc.

ELOI

Hòstia, no em fotis! Només em faltava això. Avui no he tingut temps de comprar-ne i coneixent-te pensava que tindries reserva. Quina putada. A veure per on anava...

Tu, flipa, aquest matí, quan sortia de casa m'he creuat amb la veïna afable que et vaig comentar l'altre dia. Te'n recordes no? Doncs quan hem entrat a l'ascensor ha començat a descollonar-se a la meua cara. I al principi jo també he rigut per seguir-li el rollo, clar, no entenia. Però després m'he adonat que s'estava burlant de mi. Jo que sé. La cosa és que la dona s'ha posat d'esquenes mirant al mirall rient per sota el nas fins que hem arribat a baix. No he entès res. Total, que de camí a la parada de bus, l'indigent del costat de la Caixa ha començat a fotrem la xapa sobre un nou màrqueting de cotxes que creia que s'havia inventat. A més, la seva olor a porros m'ha marejat una mica, però ja saps que jo sóc molt educat i no he dit res. Un cop he arribat al bus i he entrat, m'he adonat que no tenia targeta ni monedes així que a la següent parada he baixat i he anat a peu. Mentre caminava m'he posat música inspiradora per animar-me el dia i baixant les escales d'un parc he fet un mal gest i m'he fet mal el genoll. Que em fa mal ara –potser m'ho hauria de fer mirar- I per *colmo* allà mateix m'he adonat que m'he deixat les claus de casa. Semblo el Milhouse, tu.

GERARD

(El GERARD se'l mira. L'ELOI no sembla còmode, està amagant alguna cosa) Collons, tu. Va, seu.

(A públic) A vegades ens costa molt acceptar que tenim un problema. En molts casos els relativitzem i els aparcem. I és molt perillós! A veure... si nosaltres mateixos amaguem el que ens provoca por i angonya per una qüestió de covardia i comoditat, aquest sentiment anirà agafant unes dimensions que, al final, seran insalvables. “Per què collons he d'afrontar els problemes si amb el temps s'acabaran solucionant tots? Ho deixo a les mans del destí”. Doncs el destí, si no se'l cuida, pot ser un fill de puta. L'Eloi es troba en aquesta situació i el veig patir... i no m'agrada. Ningú es mereix patir el que està patint ell. Però si us he de ser sincer, ell mateix s'ho ha buscat! Enteneu-me, quan intenteu actuar de forma diplomàtica i pacificadora, a vegades funciona i a vegades no. I en un cas d'assetjament com el que pateix l'Eloi... aquesta actitud només fa que alimentar a la bèstia. És absurd! Aquesta gent s'alimenta del nostre patiment, de veure'ns tremolar. Però som nosaltres els que alimentem això! Quan hi havia d'haver un “prou” hi va haver un silenci... Jo li vaig dir però no em va fer cas. I el que abans era una casa de joguina ara és la Muralla Xina.

Als dos ens encanta el Son Goku. I és curiós, perquè ell es queda amb la bondat i el sentit de la justícia i jo... amb les hòsties i la venjança. Però la meua manera de veure les coses no té lloc en aquesta història.

ELOI

Si vinc aquí és perquè m'escoltis, eh!

GERARD

(El Gerard ordena uns documents) Ho estic fent... què tal amb la Clàudia?

ELOI

La veritat és que no podria anar millor. Saps quan t'imagines un futur amb una persona? Et veus amb ella i penses que t'agradaria passar els teus últims moments al seu costat. Doncs em passa això. Ella em cuida, em fa sentir bé i em fa oblidar tots els problemes. Perquè al final, Gerard, els problemes només són això, problemes! Només cal trobar l'equació i ja el tens solucionat! Amb la Clàudia, els problemes desapareixen, perden força i cauen pel seu pes. Estic aprenent a conviure amb ells perquè Gerard... ei, m'escoltes? Perquè al final tots tenim problemes i tots haurem de conviure

amb ells. Benvinguts siguin, no? Ei, Gerard, estàs content? Jo estic orgullós de mi mateix! Per tant.. tu també! (riu) Per cert! Recordes que et vaig dir que el meu amic del poble havia quedat amb una noia del Tinder?

GERARD

Sí. Com li va?

ELOI

Al·lucinaràs! Es veu que van quedar i va anar de conya. Van anar a passejar per la platja, van dinar i ella li va fer un retrat. Total. Que de cop, al cap dels dies la noia deixa de contestar al Whatsapp.

GERARD

S'ha cansat d'ell.

ELOI

No! Molt pitjor. La cosa és que la noia va desaparèixer del mapa. *Fum!* Saps? I una nit random la noia l'obre per Whatsapp i li diu... Preparat eh! És que fliparàs... Va! Què creus que li diu?

GERARD

Doncs... que en realitat és un home.

ELOI

No... seria fort eh?! Però no. Otra!

GERARD

Mmmmh... són família, jo què sé...

ELOI

Animal!

GERARD

Jo què sé! Va, digues... que no estic per jocs.

ELOI

Vale... la cosa és que l'obre per whatsapp i li diu que aquella cita havia estat un experiment pel seu treball de final de grau i que estava fent un estudi sobre el comportament dels joves a l'hora de lligar a través de les Apps. I que ell era el desè noi amb el que quedava! Acollonant.

GERARD

Passa-li el meu contacte, si vols.

ELOI

Però és que la cosa no acaba aquí... es veu que la noia – no sé com es diu – la noia va, i li envia un audio de trenta minuts amb part de la conversa que van tenir al restaurant. Jo li he dit que això és denunciabile, però diu que vol passar de rotllos... molt fort!

GERARD

Em recorda a algú...

ELOI

El què?

GERARD

Això de passar de rotllos. De fer com si tot anés de puta mare.

ELOI

Va, tio.

GERARD

Què pensa la Claudia sobre conviure amb els problemes?

ELOI

Com?

GERARD

El que em deies abans

ELOI

Ah... doncs ja saps com és ella... em recolza amb tot. Pensa com jo... de fet, jo penso com ella. Em deixo tranquil·litzar i m'ajuda a entendre que no tot és tan difícil i que el temps s'ho menja tot! Sempre que em poso trist em posa “*Happy*” de Pharrel Williams i la cantem. Sap que és la cançó que més m'activa i que això m'anima. *Because I'm happy Clap along if you feel like a room without a roof...* Buah, aquests moments fan que després, quan estic malament, pugui pensar en altres coses. Hostia tiu, l'altre dia - és que va ser molt maco— estàvem tornant a casa, que em va venir a buscar a la consulta i jo estava una mica xof. La tia em va portar a veure al cine Ready Player One i després em va convidar a sopar! I de cop, puf! És acollonant com una persona pot fer que tots els problemes desapareguin per un temps de la teva vida. Quan tens un problema, tens un neguit a l'estómac, oi Gerard? Doncs quan estic amb ella, aquest neguit es posa a dormir.

GERARD

Però quan deixes d'estar amb ella el neguit torna, no?

ELOI

No sempre! A vegades si... quan veig als nostres companys evidentment... torna. Suposo que com et passa a tu. Però m'acostumo. Perquè em val la pena. Conviure amb els problemes no és tan complicat si.../

GERARD

Que et peguin és un problema amb el que has de conviure?

ELOI

(pausa una mica llarga) No és això, però.../

GERARD

Si ens escupen a la cara, hem de conviure amb això?

ELOI

Gerard, saps perfectament que això em posa més nerviós que a tu. Però crec que donar-li un cop de puny al mico de l'Aleix no soluciona res! El silenci és el crit més fort i/

GERARD

No em surtis ara amb aquesta frase.../

ELOI

Puc parlar tranquil? El que vull dir és – fes el favor d'escoltar que estic aquí per això – vull dir que les coses no se solucionen amb violència.

GERARD

No és violència! És contundència, Eloi. El silenci és el crit més fort, sí... però en aquest cas el crit és “necessitem ajuda i no sabem com fer-ho”! Estem fent el ridícul... i estem desapareixent poc a poc. I no entenc com deixes que passi.

ELOI

(*A públic*) És fort com des dels mateixos ulls es poden veure les coses de formes tan diferents. Pel Gerard, tot el que m'està passant és culpa meva i ell també n'és responsable.

A veure... crec de veritat que sempre he actuat de la manera més correcta i he procurat afrontar els meus problemes des de la reflexió i la cura. Però ell m'ho desmunta tot! Sempre amb l'etern debat entre el que està bé i està malament *cagondéu*. El Gerard té una manera molt concreta d'afrontar els obstacles vitals i segons ell no existeix un altre camí que no sigui el seu i és molt destre a l'hora de rebatrem els meus arguments. Tot i així, no li faig cas. Potser estic equivocat i de fet crec que ho estic si us sóc sincer, però m'horroritza assumir-ho i, per això, al final sempre tiro de la meva intuïció. El Gerard m'ha volgut transmetre que el mal no és unidimensional sinó que conté matisos que es barregen amb els matisos del bé. El blanc i el negre estan fusionats i no són tan antònims com sempre ens han fet creure. I afrontar aquesta realitat em fa molta ràbia, perquè tinc la sensació que he viscut enganyat i que potser hauria d'haver escoltat abans el que per mi era el mal.

Tinc molt clar que la meva forma de gestionar les coses no es perfecte, però no vull renunciar als meus principis i el Gerard està capficat en que les meves bones formes m'han portat a l'estat en què ens trobem. M'irrita la seva visió envers el nostre assetjament i es pensa que amb el seu discurs em convencerà del meu fracàs. La veritat és que no puc suportar la seva desvinculació total del problema i que davant vostre no accepti que ell també està fotut. Porto nits amb molta angouxa i no paro de pensar en els consells del Gerard . Poc a poc el seu ull clínic ha entrat en els meus pensaments. Sento vertigen i no deixo de veure un abisme. El Gerard ha de ser valent i afrontar-ho amb mi, perquè li agradi o no és el nostre problema. I jo he d'acceptar que el bé no sempre parteix de la meva manera de veure/.

(*Unes rialles el tallen. Són les mateixes que han sonat al primer vídeo. El GERARD i l'ELOI es miren. Silenci*)

ELOI

Ho has sentit? (*El GERARD no diu res*). Eh, Gerard. Ho has sentit?! No fa massa que havien sonat. Què collons està passant? (*l'ELOI mira amunt, se desespera*). Gerard, li estan fent mal, el Rubén i els altres – podeu deixar-lo en pau – l'estan ofegant, Gerard, fes alguna cosa *joder!*

GERARD

Jo?

ELOI

Sí, tu! L'abanderat de les solucions, el que sempre em diu que m'he equivocat! Tu!

GERARD

Se suposa que jo ara he de trobar una solució? Ara? Després de mesos sense fotre'm ni puto cas, ara vens i em demanes consell?

ELOI

Molt bé, perdona'm Gerard! Però ara t'estic demanant ajuda, així que fes alguna cosa! O llavors pensaré de veritat que estic sol en això!

GERARD

(*El GERARD explota*) Què collons vols que faci si mai em fas cas! Si porto des que vam néixer dient-te el que penso i l'única cosa que dius és que sóc un animal i que només vull fer-li mal! Doncs no, col·lega, no. L'única cosa que vull és que tot vagi de puta mare i si, ho sento, tinc altres maneres de veure el que passa, Eloi, però això no vol dir que les meves maneres siguin pitjor que les teves només perquè pensis que el teu camí és el del bé. M'hi pixo en el teu camí. És el que ens ha portat en aquesta merda de situació. (*Silenci*) Saps, deixant que passi el que estàs fent és que passi encara més. I jo ja no puc donar més el meu braç a tòrcer. No puc. Perquè al final sempre acabes decidint tu.

ELOI

Cal que et recordi que l'estiu passat vas decidir arrencar la xapa d'aquell Mercedes? O quan vas intentar robar la maduixa del super de la Montse?

GERARD

Era una maduixa! I estava passada. De fet ho vaig fer amb la intenció que em veiés i me la donés ella mateixa. Sabia que el papa no me la donaria. I si ho recordes bé, Eloi, el papa feia veure que estava enfadat però per dins es partia de riure!

ELOI

I la xapa?

GERARD

Encara la tenim penjada a l'habitació... queda de conya. A més, que el cotxe estava fet pols i segur que no el conduïen feia anys. No crec ni que s'hagi assabentat, l'amo. Ni per una cosa ni per l'altra meresquem que ens tallin les mans ni res per l'estil. Ens venia de gust i punt. I ara m'has de fer cas, perquè sinó estem *fomuts*. Ens estan passant per sobre amb una facilitat que espanta. I és culpa teva!

ELOI

(*Desesperat*) Però que no veus que el que no faré és posar-me al seu nivell? Que no vull jugar a les seves cartes? Ja sé que ens fan bullying, no et pensis que no ho sé perquè ho sé perfectament. Fa temps que – i de veritat que ho intento – que lluito per a que tot ens surti bé i per a que ell estigui content i tingui una vida feliç (*l'ELOI mira cap amunt per primer cop. Està descol·locat. A partir d'aquí els dos personatges fan referència a "ell" mirant amunt*). Què et penses, que el primer cop que el Rubén li va robar l'entrepà no vaig tenir ganes d'agafar el llapis i clavar-li a l'esquena? Perquè ganes en tenia! I un cop clavat m'hagués encantat donar-li cops de puny fins que em fes mal a mi mateix! No saps les vegades que ho he imaginat! Però collons, no ho sé, vaig pensar que era molt millor respondre amb un somriure i intentar solucionar les coses amb amabilitat que no actuar amb violència i agressivitat. Els cops que ho he pensat després m'he sentit culpable. No m'assemblo al Rubén ni a cap dels altres energúmens, passo d'actuar com ells. La violència es respon amb més violència Gerard, i passo de fer gran la bola de neu.

GERARD

Però a veure, un moment. Primer de tot, tranquil·litzat. I segon. A tu qui t'ha dit – no, ara m'escoltes tu -, a tu qui coi t'ha donat aquest consell de merda? "Si et roben l'entrepà, clava-li un llapis a l'esquena a qui ho ha fet". Jo en cap moment t'he dit una cosa com aquesta. Però si que he volgut que mostrés com li afectava que un idiota li pispés l'entrepà de fuet que li havia fet la seva mare. Entenc que per tu la violència no sigui el camí, però has de ser valent i mirar a la por a la cara, almenys. Perquè és així. La por desapareix quan la mires als ulls i li dius que no tens por. I ell (*GERARD mira cap amunt*) mai s'ha encarat a la seva por. I és per això que ara la por se l'està menjant. És que mira'l, fas que se senti culpable del que està passant, hòstia! (*El GERARD es desespera. Tira tots els seus informes pel terra i es posa a caminar per la sala*). Quan van posar els seus calçotets al lavabo del gimnàs et vaig dir que s'hi havia de tornar. D'alguna manera! El que fos! És que fins i tot parlar amb la professora m'hagués semblat una bona idea. Però vas decidir que havia de callar. Perquè?

ELOI

Com que perquè?

GERARD

Perquè vas decidir que havia de callar?

ELOI

Doncs perquè no volia que si m'hi tornava li fiquessin el cap al vàter!

GERARD

Però tu com saps que passaria això si mai has – és que mai és mai – mai has volgut que afronti el problema! Des d'això fins no tenir la força de dir-li als nostres pares que uns imbècils ens estan fent la vida impossible a l'escola. Uns imbècils que probablement a casa tenen molts més problemes que nosaltres i que per això paguen la seva ràbia amb la nostra cara. Si fos per mi ja hagués fet que el Martí els hagués agafat a tots i els hagués tirat per la rampa del cole. I el que em fa més ràbia és que ell només t'escolti a tu i que pensi realment que només hi ha un bon camí per fer les coses. El que se suposa que és el bo, vaja. I com creus que m'afecta això? És una merda saber que no podem trobar un equilibri entre tu i jo només perquè segons no-sé-qui a no-sé-on, jo sóc i sempre seré el dolent de la pel·lícula. I saps que passa? Que jo també sóc humà. Jo també ric, parlo, m'enfado i m'enamoro, el que passa és que ho faig d'una manera diferent a tu. I no és ni millor ni pitjor! És, hòstia, és. I punt. *(Silenci. El GERARD s'apropa a l'ELOI)* Hem deixat passar el temps i el temps ens ha guanyat. Ara, no podem fer gaire cosa més que... no ho sé.

(Silenci. Se separen. L'ELOI s'asseu al terra, fos. No aguanta el seu propi pes. El GERARD busca respostes però no les troba. S'està quiet al mig de la sala, mirant amunt)

ELOI

Jo el que volia era que visquéssim tranquils...

GERARD

I no et culpo de res. Jo també ho volia. Només que ho volíem de maneres diferents.

ELOI

(ELOI somriu, esgotat. Mira a Gerard) És curiós.

GERARD

El què?

ELOI

Com de diferents som i al mateix temps formem part del mateix.

(El Gerard riu. S'apropa a l'Eloi amb gest amable. S'asseu al seu costat)

GERARD

Molt bé! Ara te n'adones?

ELOI

Ho saps, però ni hi penses. Quan manes tu, la resta deixa d'existir, i per molt que sàpigues que hi ha altres camins, millors o pitjors, però d'altres, mai penses que aquests camins siguin més correctes que els teus.

GERARD

La història de la meua vida... Va, prou lamentar-se. *(El GERARD s'aixeca)*. La cosa està fotuda, col·lega. Però ho saps. És ara o mai.

ELOI

Tens raó.

(L'ELOI li agafa la mà al GERARD. Els dos, al mig de la sala, miren amunt)

GERARD

Mirem la por als ulls

ELOI I GERARD

I diguem-li que no tenim por.

(Fosc)

PANTALLA

Imatges de recurs d'un nen jugant a futbol amb amics, rient a càmera i passant les vacances a la platja. Aquestes imatges es van entretallant amb les del mateix nen quiet, mirant a càmera, sense cap expressió als ulls. Saltejarem imatges on veurem al nen feliç amb imatges del nen apagat, trist, abatut. A la part final del vídeo veurem el nen pujant una rampa cap a l'escola, amb un pla curt des de darrera. Quan el nen arriba al final de la rampa s'atura. Veiem al fons al Rubén. És, però, quan s'acaba la cançó que el nen tanca els punys, amb ràbia. Silenci. Fosc.

4. L'altra portada

Finalment podem veure l'altra versió de portada que vaig confeccionar. Al final em vaig decidir per la primera ja que em semblava més interessant i que reflectia millor el que passava a l'obra.

